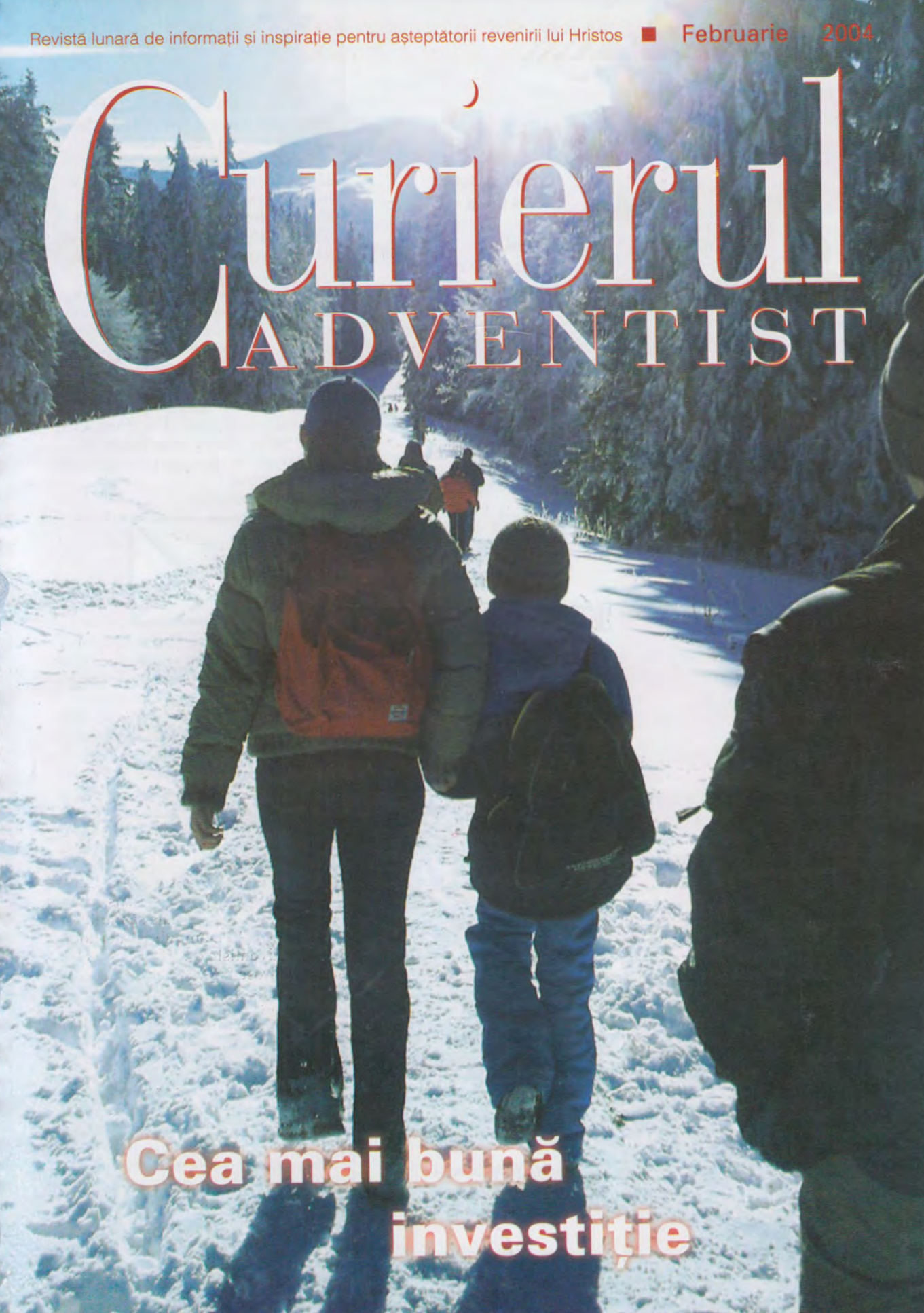

Curierul ADVENTIST

**Cea mai bună
investiție**

Publicația
oficială a
Bisericii Creștine
Adventiste de
Ziua a Șaptea din
România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii
Redactor-șef: Gabriel Dincă
Consultanți:
Adrian Bocăneanu, Teodor Huțanu,
Ioan Câmpian-Tătar,
Vasile Ciobanu, Pavel Memete,
Emilian Niculescu, Virgil Peicu,
Teofil Petre, Ernest Szász
Colaboratori speciali:
Ion Buciuman, Viorel Dima, Lazăr
Forrai, dr. Gily Ionescu, Cristian
Modan, Gheorghe Modoran,
Valeriu Petrescu
Director: Paul Csavdari
Tehnoredactare și grafică:
Ovidiu Floria
Corectură: Lori Gheorghită
Imprimare:
Casa de Editură „Viață și Sănătate”,
Str. Valeriu Braniște nr. 29,
Tel. 323 00 20; 323 48 95;
Fax. 323 00 40

Adresa Redacției:
Curierul Adventist,
str. Labirint 116,
Oficiul poștal 20,
cod 74124 – București
E-mail: curierul@adventist.ro
ISSN 1220-6725

- 3 Editorial
**O declarație
surprinzătoare**
Gabriel Dincă
- 4 Spiritual
Solidaritate creștină
Aron Moldovan
- 7 Spiritual
Doctrina „Rugăciune”
Lucian Cristescu
- 11 Teologie practică
**Sabat fericit sau
suportabil?**
Teodor Huțanu
- 14 Devoțional
O cântare nouă
Damien Johnson
- 17 Devoțional
Frica
Austin Archer
- 20 Răspunsuri la întrebări
Ce văd oamenii
Angel Manuel Rodriguez
- 22 Pagina diasporei
Diaspora – Loma Linda
Nicu Butoi
- 25 Pagina pastorului
Cea mai bună investiție
Ioan Stinghe
- 27 Pagina copiilor
Invăzia furnicilor
Edna May Olsen
- 28 Experiență
Învățătoarea-elevă
Iacob Pop
- 29 Știri
- 30 Pagina președintelui
Am fost flămând...
Adrian Bocăneanu

Din Paris, cu dragoste...

Deși nu am fost niciodată la Paris, citind articolul prietenului meu Emil Lazăr a început să-mi placă ce se întâmplă acolo. Îl rog pe Dumnezeu să-l îmbărbăteze și să-l întărească în lucrarea pe care o face și sper ca această inițiativă să fie urmată și de alte comunități din diaspora. Dorim să aflăm cum merge lucrarea acolo și cât de strânsă este legătura lor cu Domnul Isus. Multe dintre informații ajung la noi pe calea diferitelor zvonuri, de aceea informațiile direct de la sursă sunt binevenite. Ne-am bucura să aflăm vești de la comunitățile românești din Austria, Germania, Franța, Spania, Italia, Anglia, Canada, Statele Unite și altele de care nu am auzit. Mi-ar plăcea să ne încurajăm unii pe alții în speranța revenirii Domnului Hristos!

Cornel Dărvășan

Numele meu este Curin Valeriu și sunt un deținut din penitenciarul Craiova, condamnat la detenție pe viață. Pentru început doresc să mulțumesc Domnului pentru că există, căci cele câteva numere ale revistei dumneavoastră m-au ajutat mult să cresc în Domnul și să mă apropiu de Mântuitorul sufletului meu, Domnul Isus Hristos. De asemenea doresc să vă asigur că revista Curierul Adventist își aduce din plin aportul la înălțarea vieții spirituale din penitenciare și că revistele circulă din mână în mână aici unde întunericul spiritual e mai dens.

Aș dori pe această cale să mulțumesc în numele Domnului celor două biserici adventiste din Chicago SUA și din Melrose Park-II, SUA, care se implică activ în lucrarea spirituală din câteva penitenciare din România prin donații de Biblie, literatură creștină, casete audio-video cu predici.

Domnul să le dea sănătate și putere pentru a continua lucrarea Sa. De asemenea rog să fiu iertat de Dumnezeu și de toți cei care citesc aceste rânduri și cărora le-am greșit.

Mă rog pentru dumneavoastră și pentru ca oricine citește această revistă să capete pace, și bucuria cerului să inunde inimile lor.

O declarație surprinzătoare

Într-o lume supraaglomerată de activități, să spui că faci un singur lucru este destul de greu, aproape de neconceput. Dimpotrivă, a face mai multe lucruri deodată, a avea mai multe activități este chiar de dorit și foarte apreciat. Dar apostolul Pavel, în epistola sa către Filipeni 3,13-14, ne surprinde cu o declarație. El ne spune că face un singur lucru. Oare la ce se referea când a spus „un singur lucru”? Era el lipsit de alte preocupări?

Un singur lucru

Declarația apostolului Pavel – „fac un singur lucru” – este semnificativă pentru că nu definește numărul de activități, ci pasiunea și direcția vieții lui. El a avut o mare dorință: să predice pe Hristos oriunde va fi cu putință, să dezvolte un caracter ca al Lui și, în cele din urmă, să audă pe Mântuitorul zicându-i: „Bine, rob bun și credincios, intră în bucuria stăpânului tău”. Cu alte cuvinte, el a eliminat din viața lui toate țințele superficiale, iar activitățile vieții sale erau motivate de un singur obiectiv. Orice făcea avea ca scop atingerea țintei finale: întâlnirea cu Domnul Isus și veșnicia.

Expresia „un lucru” este folosită deseori în Scripturi. Tânărului bogat, Isus îi spune: „Îți lipsește un singur lucru”. Atunci când vizitează casa lui Lazăr, Isus îi spune Martei: „Un singur lucru trebuiește, Maria și-a ales partea cea bună, care nu i se va lua”. Când a fost interogată de farisei, orbul vindecat de Isus a răspuns cu convingere: „Un lucru știu, că eram orb, și acum văd”, iar regele David declară: „Un lucru cer de la Domnul, și-l doresc fierbinte, aș vrea să locuiesc toată viața mea în Casa Domnului”. Mulți, în ziua judecății, își vor da seama că au fost aproape, la un pas de veșnicie.

Uitând ce este în urma mea

În viața de credință suntem confrunțați cu multe situații și dificultăți. Pentru a

putea parcurge cu bucurie acest traseu întortocheat al vieții, multe dintre bagajele experienței noastre trebuie abandonate, uitate. Este nevoie să uităm dificultățile din trecut, sacrificiile pe care le-am făcut și toate încercările care ne-au rănit inima. Să uităm lucrurile care sunt în spatele nostru sau să scoatem din minte pe acelea care nu folosesc la creșterea noastră spirituală. Este bine să abandonăm orice ne poate îngreuna drumul spre cer. Deși acest lucru nu este ușor, atunci când dezvoltăm o părtășie continuă cu Dumnezeu, primim o putere specială, care ne ajută să biruim toate problemele zilnice.

Alerg spre țință

Un om și-a cumpărat un câine de vânătoare. Dornic să vadă cum își face datoria, l-a luat la urmărirea unui urs. Nu mult după ce au intrat în pădure, câinele a prins urma ursului. Deodată s-a oprit, a mirosit pământul și a luat-o în altă direcție. Detectase mirosul unei câprioare care îi intersectase cărarea. Câteva momente mai târziu s-a oprit din nou, de data aceasta prinsese mirosul unui iepure care tăia calea câprioarei. Și astfel, într-un sfârșit, vânătorul, abia răsuflând, l-a găsit lătrând triumfător deasupra unui cuib de șoareci de câmp.

Uneori se întâmplă să începem cu hotărâri mari, pentru că, în cele din urmă, să ne descoperim departe de ținta finală, abătuți fiind de lucruri de mică importanță. Deși în aceste vremuri există o mulțime de ținte care ne atrag privirile și ne îmbie în multe direcții, singurul lucru important pentru viața noastră se găsește într-o autentică relație cu Domnul Isus. De aceea, pentru a reuși în cursa vieții, apostolul ne oferă această strategie spirituală: „Fraților, eu nu cred că l-am apucat încă; dar fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea, și aruncându-mă spre ce este înaintea, alerg spre țință, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus” (Filipeni 3,13-14).

Gabriel Dincă

redactor-șef

Solidaritate creștină

Aron Moldovan

director, Departament
Spiritul Profetic,
Uniunea Română

Ca membri ai bisericii lui Isus Hristos, avem multe lucruri în comun. Avem același Dumnezeu, care ne-a adus în ființă și prin care viețuim; același Mântuitor, care ne-a răscumpărat cu un preț nemărginit; același Duh Sfânt, care ne îndrumă și ne ajută în slăbiciuni. Cu toții am intrat în biserică pe aceeași cale și suntem mântuiți prin har, prin credință. Recunoaștem aceleași principii fundamentale de credință și aceleași principii morale. Posedăm aceeași fire degradată prin păcat și suntem urmăriți de același dușman exterior, care „umblă ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită” (1 Petru 5,8); „cel care caută să ia viața mea, caută s-o ia și pe a ta” (1 Sam. 22,23). El este „șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana, acela care înșală întreaga lume” (Apoc. 12,9).

Motivele enumerate sunt mai mult decât suficiente pentru a justifica nevoia de solidaritate creștină în bucurii și necazuri, în luptele vieții și ale credinței, în vestirea soliei adevărului prezent și în împărtășirea experiențelor creștine.

Marea diversitate existentă în Biserica Adventistă – cu totul firească într-o biserică mondială –, diversitate de limbă, cultură, rasă, nivel de instruire, mentalitate și înzestrare naturală, nu numai că nu este un dezavantaj pentru oamenii convertiți la religia lui Hristos, ci, din contră, constituie un tezaur de resurse pentru înțelegerea aprofundată a adevărului biblic și pentru împlinirea misiunii complexe care ne revine ca biserică într-o vreme ca aceasta.

Tendința spre izolare, separare, singurătate sau spre constituirea unor grupări ostile unei conduceri centrale, formate în mod democratic, nu este de origine creștină. Libertatea de cercetare, de critică ziditoare, poate și trebuie să fie păstrată în biserică, fără ca aceasta să submineze unitatea în Hristos, „credința dată sfinților o dată pentru totdeauna” (Iuda 3) și activitatea organizată pentru împlinirea obiectivelor misionare comune.

Acolo unde domnește spiritul lui Isus Hristos, biserica va funcționa asemenea unui trup sănătos. Fiecare mădular își va aduce contribuția spre binele întregului. Nimeni nu va căuta să iasă în evidență în dauna altora, nici să-și supraevalueze contribuția la funcționarea corpului. În practică, participanții la viața trupului vor fi în competiție în a da cinstul unii altora (vezi Rom. 12,10). Ideile proprii, neintegrate eventual în înțelegerea majorității membrilor bisericii, nu vor fi impuse, nici prezentate cu ostentație, ci în spiritul dragostei, al modestiei și al răbdării.

Pe asemenea considerente a început să se construiască biserica creștină și așa ar fi trebuit să continue. Dumnezeu ne-a așezat într-o biserică pentru a avea grijă unii de alții, pentru a veghea unii asupra altora, a ne supune unii altora, a ne iubi unii pe alții, a ne purta poverile unii altora, a ne ruga unii pentru alții, iar dacă se întâmplă ca cineva să cadă, cei duhovnicești să-l ridice cu duhul blândității, fără să uite că și ei sunt în pericol (vezi Galateni 6,1).

Într-un cor bine instruit, fiecare participant își execută rolul cu gândul la reușita ansamblului. Este adevărat că avem nevoie și de soliști, care ar putea să-și dea prea mare importanță, dar judecarea motivelor nu ne aparține, iar invidia nu face parte dintre valorile creștine, este dăunătoare în primul rând celor ce o manifestă, fără să îi ajute cu ceva.

Oile care pasc la marginea turmei sunt mai expuse primejdiei de a fi atacate de lupi decât celelalte și, dacă mai multă vreme sunt înstrăinate de turmă, pierd instinctul solidarității cu ea, iar reintegrarea implică mari dificultăți. Așadar, „să nu părăsim adunarea noastră cum au unii obicei, ci să ne îndemnăm unii pe alții...” (Evrei 10,25). Să fim solidari la bine și la rău. Să nu ne trăim singuri nici bucuriile, nici necazurile. Se știe că bucuriile împărtășite se amplifică, iar necazurile comunicate se împuținează. Sfatul dat de apostolul Pavel încă își păstrează valoarea: „Bucurați-vă cu cei ce se bucură și plângeți cu cei ce plâng” (Rom. 12,15). Preluând o parte din necazurile altora, aceștia se simt ușurați. Participând la bucuriile lor, satisfacția lor crește. Solidaritatea este benefică pentru ambele părți. „Sufletul binefăcător va fi săturat și cel ce udă pe alții va fi ud și el” (Prov. 11,25).

Să urmărim felul în care a fost exprimată solidaritatea în biserica primilor creștini pe diverse planuri.

Credincioșii de la începutul creștinismului nu puteau să-și mănânce pâinea în timp ce alții sufereau de foame. Ei „își vindeau ogoarele și averile și banii îi împărțeau între toți, după nevoile fiecăruia” (Fapte 2,45).

Scriindu-le fraților săi evrei, apostolul Pavel le amintea „de zilele de la început, când după ce ați fost luminați ați dus o mare luptă de suferințe: pe de o parte, erați puși ca priveriști în mijlocul ocărilor și necazurilor, iar pe de altă parte, „v-ați făcut părtași cu

aceia care aveau aceeași soartă ca voi. În adevăr, ați avut milă de cei din temniță și ați primit cu bucurie răpirea averilor voastre ca unii care știți că aveți în ceruri o avuție mai bună, care dăinuiește” (Evrei 10,32-34).

Creștinii adevărați erau învățați să nu fie nepăsători atunci când vreunul dintre frații lor dădea dovadă de slăbiciune sau cădea în vreun păcat. Iată o destăinuire mișcătoare a marelui apostol Pavel: „Cine este slab și să nu fiu și eu slab? Cine cade în păcat și eu să nu ard?” (2 Cor. 11,29). Cu greu s-ar putea găsi o formulare mai impresionantă pentru exprimarea durerii resimțite de un creștin când unul dintre frații săi s-a îndepărtat de Mântuitorul său și de biserică!

„Arzi” tu pentru păcatele altora? Simți o adâncă durere când unul dintre frații tăi este în pericol să-și piardă viața veșnică? De obicei, cel căzut nu-și dă seama de gravitatea situației în care se află. Dacă nu se găsește cineva să-l trezească, s-ar putea adânci tot mai mult în nelegiuire. Dacă lipsește o inimă iubitoare, delicată și responsabilă care să-l avertizeze, dar și să-l încurajeze, și-ar putea

pierde direcția pentru totdeauna. Dar, pe cât ar fi de mare pierderea unui suflet, pe atât este de mare bucuria recuperării lui din captivitatea lui Satana. Iacov, fratele Domnului, declară:

„Fraților, dacă s-a rătăcit vreunul dintre voi de la adevăr și-l întoarce un altul, să știți că cine întoarce pe un păcătos de la rătăcirea căii lui, va mântui un suflet de la moarte și va acoperi o sumedenie de păcate” (Iacov 5,19,20).

Primii creștini erau *solidari în rugăciune pentru călăuzirea Duhului Sfânt*. Întorși de la evenimentul înălțării la cer a Maestrului lor, „s-au suit în odaia de sus” și „stăruiau cu un cuget în rugăciuni și cereri, împreună cu femeile și cu Maria, mama lui Isus, și cu frații Lui” (Fapte 1,10-14). Ei erau

conștienți de slăbiciunile și defectele lor de caracter, gata să ierte și doritori de unitate. Își dădeau seama de misiunea copleșitoare de a duce lumii mesajul Mântuitorului înviat și înălțat la tronul Tatălui și stăruiau în rugăciuni arzătoare pentru putere și înțelepciune de sus, pentru împlinirea promisiunii Duhului Sfânt.

Cerul n-a mai putut rezista și a revărsat asupra lor binecuvânta-

rea fâgăduită. Ceea ce s-a întâmplat apoi a ajuns să fie cunoscut în toată lumea. Vestea cea bună a convins mii de inimi și astfel a început o nouă eră în istoria lumii care a fost salvată de la o distrugere iminentă. Isus cel răstignit a dovedit că trăiește și lucrează în lume. Dacă aceleași condiții ar fi reproduse de biserică, istoria s-ar putea repeta foarte curând.

În fața amenințărilor celor necredincioși, primii creștini *au folosit arma invincibilă a rugăciunii, în mod solidă*. Să urmărim două momente din experiența lor. Ca rezultat al mărturiei lor curajoase despre învierea lui Isus și despre puterea învierii Lui, Petru și Ioan au fost întemnițați și trași la răspundere de către mai-marii iudeilor, dintre care unii, saducheii, nu credeau în înviere, iar celorlalți nu le convenea mărturia învierii lui Isus, care le submina autoritatea. Conducătorii iudeilor i-au avertizat pe apostoli și le-au cerut, sub amenințări categorice, să înceteze să mai vorbească despre învierea lui Isus Hristos. Dar aceștia le-au cerut cu îndrăzneală judecătorilor să aprecieze ei înșiși dacă este drept să ascultăm mai mult de oameni decât de Dumnezeu (vezi Fapte 4,19,20). Răspunsul se afla la îndemâna oricui, dar mai-marii iudeilor refuzau cu încăpățănare să recunoască adevărul. După noi amenințări, apostolii au fost eliberați.

„După ce li s-a dat drumul, ei s-au dus la ai lor și le-au istorisit tot ce le spusese preoții cei mai

de seamă și bătrânii. Când au auzit ei aceste lucruri, și-au ridicat glasul toți împreună către Dumnezeu” (Fapte 4,23-24).

În rugăciunea lor comună, ei au zis:

„Și acum, Doamne, uită-Te la amenințările lor, dă putere robilor Tăi să vestească Cuvântul Tău cu toată îndrăzneala și întinde-Ți mâna ca să se facă tămăduiri, minuni și semne prin Numele Robului Tău celui sfânt, Isus” (vers. 29,30).

Rezultatele n-au întârziat să apară:

„După ce s-au rugat ei, s-a cutremurat locul unde erau adunați; toți s-au umplut de Duhul Sfânt și rosteau Cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală” (vers. 31).

În Faptele apostolilor 12,1-19 este istorisită o altă întâmplare excepțională: Iacov, fratele lui Ioan, a fost ucis cu sabia lui Irod

Agripa, nepotul lui Irod cel Mare, care ucisese pruncii din Betleem și împrejurimi. Petru a fost aruncat în temniță și păzit de șaisprezece ostași romani, împărțiți în patru cete. Pentru siguranță deplină, doi dintre ostași aveau mâinile legate cu lanțuri de mâinile lui Petru. Soarta lui Petru părea pecetluită. Se făcuse planul ca imediat după Paște, în prezența unui mare număr de spectatori, pentru ca efectul descurajator să fie sporit la maximum, Petru să fie executat în public.

Dar, pentru Dumnezeu, care învie morții, nimic nu este cu neputință. În noaptea dinaintea execuției programate, Petru a fost eliberat din închisoare de către îngerul Domnului, în ciuda tuturor măsurilor excepționale luate de dușmani.

După ce s-a convins de realitatea celor întâmplate, Petru s-a îndreptat spre „camera de sus”, în care începuse istoria bisericii creștine prin evenimentele Cincizecimii. Își căuta frații! Ce făceau aceștia? Dormeau duși ca în Ghetsemani? Nicidecum! Situația s-a schimbat radical. Să-l ascultăm pe istoricul Luca:

„Deci Petru era păzit în temniță, iar biserica nu înceta să înalțe rugăciuni către Dumnezeu pentru el” (12,5).

În aceeași cameră în care s-a produs minunea împăcării dintre ei și a împuternicirii lor pentru misiune, „erau adunați mulți laolaltă și se rugau” (vers. 12).

Din cele spuse, rezultă în mod clar că primii creștini se considerau ca făcând parte din aceeași obște, pătași „la necaz, la împărăție și la răbdarea în Isus Hristos” (Apoc. 1,9), în bucuria speranței, în lipsuri materiale și în sacrificiile cerute de copleșitoarea misiune care le era încredințată. Ca rezultat, lumea de atunci a avut prilejul să audă și să vadă ceea ce mai înainte părea incredibil și imposibil, dar care a devenit realitate prin dragostea și puterea lui Isus Hristos.

Doctrina „Rugăciune”

Un strigăt de ajutor

Era miercuri seara, în Săptămâna de Rugăciune, într-una din comunitățile mari din București. Tocmai mă pregăteam să plec spre casă, când o soră tânără, căsătorită, m-a abordat direct, cu un subiect tulburător: „Frate, cât timp o să mai continui să tot greșesc și să tot cer iertare? De zece ani vreau să trăiesc o viață biruitoare și nu reușesc! Oare chiar nimeni nu vrea să-mi spună secretul? Sau nu-l știe nimeni? Sunt la limita disperării! Ajutați-mă!!”

Răspunsul meu sumar, de câteva fraze, îi răsună sec. Tânăra zăbovea, cu ochii înotând în lacrimi. Mai mult ce să-i spun? Experiența părtășiei cu Dumnezeu nu se învață de la om și nici nu se transmite...

Totuși, cugetând la chinul ei, mi-am dat seama că ea reprezenta miile de victime ale unei maladii totale, unele victime încă se zbat și strigă, altele s-au resemnat și tac, iar altele nici nu-și dau seama de boală... Mai mult încă, mi-am dat seama că aceasta era și problema mea și a oricărui născut în Marea Luptă, și anume ca „părtășia cu Dumnezeu”, dintr-o „poezie” sau „noțiune teologică”, să devină „un fel de a trăi” dintre cele mai practice.

O nuntă cu un necunoscut

„Părtășia” e ilustrată cel mai bine în viața în doi, în căsnicie. Împreună mâncăm, dormim, vorbim, umblăm... Părtășia este legătura sufletească ce impregnează pe un individ cu personalitatea celuilalt.

Dar „părtășia” nu începe cu nunta. Ea își întinde rădăcinile înapoi, spre zilele când cei doi s-au cunoscut: mai întâi pe departe, apoi mai de aproape. Abia după ce și-au dezlegat tainele sufletului, nunta a devenit posibilă.

Un scriitor afirma: „Creștinii de azi își au părtășia lor cu Dumnezeu la fel ca o

‘nuntă cu un necunoscut’. Să ai un necunoscut în casă, la masă, când dormi – e curată teroare! Preferi orice numai să scapi de acest soi de ‘părtășie’.”

Dumnezeu va rămâne un mare Necunoscut în lipsa unei „curtenii”, fără cunoaștere și apropiere reciprocă. Iar acestea, te întrebi, oare cum se întâmplă?

Poarta „părtășiei”

După ce s-au tot privit pe furie, unul din cei doi tineri sparge gheața și deschide „comunicarea”. Ce bine e să existe cineva care să te asculte!

Pe plan spiritual, comunicarea cu Dumnezeu este „rugăciunea”. Numai prin ea se realizează părtășia... Atunci, se întreabă uimit cerul întreg, pentru ce creștinii fac orice, numai să nu se roage? De ce preferă să facă orice, să discute cu cineva sau să studieze puțin, decât să plece genunchiul și să se roage? De ce rugăciunea – „poarta părtășiei” – e utilizată doar ocazional: pentru masă, pentru somn, pentru ocrotire, pentru necazuri etc.? De ce?

Primul motiv: Daltonismul spiritual¹

O lume nevăzută. În cartea sa *Misiunea: o șosea cu două sensuri*, misionarul John Dybdahl comenta prima cauză pentru indispoziția omului civilizat de a se ruga. El scrie: „Părinții m-au învățat să mă rog din pruncie... Ne-am rugat la școală, acasă, la biserică... La Seminar, am luat cursuri de Greacă, de Neprihănirea prin credință, de Doctrina despre om..., dar nu ni s-a predat niciodată vreun curs de Doctrina despre Rugăciune. Nici nu-mi amintesc să fi solicitat cineva așa ceva... Și nimeni nu ne-a întrebat vreodată despre cum ne rugăm.

Când am ajuns între băștinașii Meo, în munții Thailande, am priceput de ce pentru ei rugăciunea era cu totul altceva

Lucian Cristescu

secretar, Conferința
Muntenia

decât pentru noi. Când primii băștinași Meo s-au hotărât să urmeze 'calea lui Hristos', mi-au solicitat doar un lucru: să-i învăț rugăciunea. Aceasta nu constituia doctrina nr. 16 sau 29, ci era prima și singura doctrină care-i frământa. Restul decurgea din rugăciune."

Motivul? Lumea în care trăiesc acești oameni este o lume bântuită de duhuri. „De îndată ce au lepădat brățile, talismanele și puzderia de simboluri închinată duhurilor, au stărut să-i învăț cum să se roage. Știau pe pielea lor cât de reală este lumea demonilor; și pentru că voiau să scape de spiritele care-i urmăreau necurmat, n-aveau decât să se lege strâns de Spiritul mai tare, de Dumnezeu.” Băștinașii implorau prezența Lui oricând, în cele mai obișnuite situații. Și, surprinzător, Dumnezeu le răspundea mereu, miraculos.

„O dată ajunși într-un cătun, ghidul meu Șauat mi-a spus: 'O, frate! Spiritele sunt puternice în locul acesta. Dacă nu-L ai pe Isus, nu poți rezista aici'. 'Dar... de unde știi?' I-am întrebat eu. 'Le simt prezența...'"

Disconfortul rugăciunii

Noi, europenii, suntem orbi (Apoc. 3,17) și nici măcar nu știm. Trăim în aceeași lume Meo, în care demonii ne calcă pe urme. Însă ne-am format o mentalitate materialistă, mecanicistă, care ne fură dinaintea ochilor adevărata realitate, cea spirituală – lumea nevăzută. Ne simțim bine în lumea noastră, pentru că am dibuit pârghiile prin care putem manipula „jucăriile”. Iar demonii își freacă mâinile! Asta și vor: să ne controleze, fără măcar să bănuim ceva.

Lumea spirituală a îngerilor și a demonilor, în care ne trăim viața, ne este total străină. De aceea preferăm chiar să citim Biblia – o îndeletnicire intelectuală pentru care avem antrenament – decât să închidem ochii și să ne afundăm într-o lume în care suntem schilozii, stângaci.

Pentru majoritatea, rugăciunea este un ritual greoi, un tribut, o

povară obligatorie... Ne rugăm nu pentru că dorim, ci pentru că ne cere Dumnezeu.

Cineva îmi destăinuia: „Cel mai fericit mă simt atunci când închei rugăciunea și pot să re-întro în lumea vizibilă, în 'lumea mea', în care zburd în largul meu. Cu cât rugăciunea este mai lungă, cu atât ea este mai înspăimântătoare!” Prietenul meu, ca atâția alții, se ruga singur, fără Dumnezeu.

Al doilea motiv:

Credința superficială

Unde-i Dumnezeu? Într-un sondaj recent, la întrebarea: „Cum ți-L reprezinti pe Dumnezeu în rugăciune?”, (a) 29% au mărturisit că nu și-L pot reprezenta nicicum, dar că-și spun cererile, în speranța că Cineva, de undeva, îi aude totuși...

(b) 57% au spus că la rugăciune îl percep pe Dumnezeu, însă „în orice caz undeva sus”. Răspunsul al doilea mi-a amintit de experiența mea. Am avut odată o rană la genunchi și a trebuit să stau în pat. Zile întregi am încercat să mă rog culcat, dar n-am reușit, pentru că nu mai găseam unde e „în sus”! Zăcând cu fața spre tavan, îmi pierdusem reperele „de poziționare” cu care mă obișnuisem pe genunchi, când țineam capul plecat. În sfârșit, (c) 14% au spus că, atunci când se roagă, Dumnezeu e alături, foarte aproape de ei, ba chiar „în mintea lor”. Aceștia erau singurii care se rugau mult și cu plăcere și a căror viață transmitea prezența divină. Ei aveau, desigur, un secret...

Credința – cheița de aur

De curând, am citit poate cea mai revoluționară carte pentru mine din ultima vreme: *Scăpare la Dumnezeu*, de Jim Hohnberger. Experiența acestui creștin mi-a clarificat câteva lucruri esențiale privind relația cu Dumnezeu,

dintre care cel mai însemnat lucru este **credința**. Este exact ceea ce au în plus triburile Meo față de noi, europenii. Credința face ca bezna în care alții se afundă, când se pleacă pe genunchi, să devină o oază de lumină dulce, din care dorești să nu mai ieși.

Credința nu e „concentrarea minții”. Într-o vreme (și încă mai sunt uneori ispitit), încercam să mă rog prin „concentrare” – un tertip intelectual. Credința nu este atât o exercitare a puterii minții, cât o deschidere a sufletului neputincios înaintea Celui care a spus: „Copilul Meu, Eu sunt aici, cu tine”. Când crezi simplu cuvintele Lui, te poți ruga chiar și cu ochii deschiși (fără „concentrare”).

Ca un panda

Un reporter de la *National Geographic* a reușit pentru prima oară să filmeze nașterea unui pui de urs panda. Puiul, mic cât palma

unui om, este cu totul vulnerabil la pericolele junglei. Timp de 28 de zile, până când puiul deprinde reflexele de supraviețuire, mama panda – care, atunci când are pui, devine unul dintre cele mai violente mamifere – își răsfârnge pur și simplu trupul uriaș peste culcuș

și nu se mai mișcă de acolo: nu mănâncă și nu doarme. Și panda e doar o mică reprezentare a Tatălui, care „ne umbrește” fără oprire și ne apără de lumea demonilor, pe care o ignorăm!

Nu „simțământ”

Credința nu e nici „simțământul” că El e cu mine. Aceasta este o altă groapă lunecoasă, în care te zbați neputincios. Credința pornește de la certitudinea dată de Cuvântul sfânt (Ioan 14,23): Din start, fără să fac ceva, El și cu mine suntem împreună, suntem doi. Orice aș face, tot n-aș putea să „scap” de El, de prezența Lui care mă pătrunde în orice condiție (Psalmi 139). Și dacă El este chiar aici, atunci „Doamne, e atât de bine că ești cu mine, că putem fi împreună, că pot să-Ți împărtășesc inima și durerile!”

E simplu și fără efort, pentru că rugăciunea izvorâtă din credință se zidește nu pe ce fac eu (imaginație, concentrare, stabilirea de repere, ridicare până la El, simțăminte anumite...), ci pe atributele Lui prin care El este automat cu mine, ca și cu oricine: dragoste și atotprezență!

Canalul Panama

E greu să ocolești cu vaporul toată America de Sud, din Marea Caraibilor până în Golful Panama, cale de peste 10.000 km. Îți ia două-trei săptămâni, încât mai bine te lipsești! Din fericire, la începutul secolului XX, inginerii

au tăiat canalul Panama, de numai 82 km, pe care vapoarele îl străbat în mai puțin de douăzeci de ore. Vapoarele nici măcar nu trebuie să-și chinuiască motoarele. Marinarii se odihnesc, în timp ce patru locomotive puternice trag vasul de-a lungul cheiului, pe tot parcursul istmului.

Așa acționează credința. Ea nu se bazează pe eforturi personale, care te istovesc. Este adevărat: Dumnezeu, în mila Lui, răspunde chiar și celor care, în rugăciune, înconjoară marea cu eforturi disperate în căutarea după El. Dar prețul acestui chin sufletesc te face să simți o mare povară când e vorba să te pui pe genunchi și să te rogi: mai bine te lipsești! Din nefericire, câți creștini încă nu au auzit că s-a tăiat un „Canal Panama”, că Dumnezeu e aici, chiar lângă tine, chiar „înăuntrul tău” (Isaia 26,9; Luca 17,21; Psalmi 27,8)!

Chiar aici este punctul de lovire! Credința este elementul cel mai vulnerabil al Planului de Mântuire. Dumnezeu a stabilit: „Facă-se după credința ta”. În cazul în care crezi corect, că „Dumnezeu este deja cu tine, orice-ai face sau n-ai face”, atunci va fi bine cu tine: vei experimenta bucuria rugăciunii și a umblării cu El în orice circumstanță a vieții! Crezi greșit? Crezi că trebuie să orbecăi și să ajungi până la El prin eforturi titanice? Atunci ai luat-o pe un

traseu greșit și nimic nu te poate redresa, decât... schimbarea credinței. Satana știe că aceasta e singura lui șansă să ne abată de lângă Hristos și apoi să ne țină în robie. Pentru aceasta se străduiește să ne facă să credem altfel decât spune atât de clar Cuvântul. Iată de ce este esențială studierea Cuvântului: el îți orientează corect credința, după reperele făgăduinței Lui.

De atâtea ori m-am poticnit pe calea credinței greșite. După zeci de minute grele, de zbatere neputincioasă, abia când cădeam zdrobit și neputincios, la fel ca Iacov în zorii zilei, după lupta sa cu Îngerul, abia când nu mai aveam nici o tărie în mine, deodată – fără efort – fereastra credinței mi se deschidea și îmi aducea în suflet prezența lui Dumnezeu, dulce și mângâietoare. Înciudat, mă întrebam de ce n-am luat-o de la început pe calea cea bună.

Scaunul gol

Povestea un pastor: „Am fost să vizitez un bătrân. Mi s-a spus că era tare slăbit și aștepta sfârșitul. Când am intrat la el, am găsit lângă pat un scaun gol. 'E pentru mine', mi-am zis. 'Nu sta pe scaun. Vino și stai lângă mine', mi-a spus bătrânul. 'Mai vine cineva?' am întrebat eu. Atunci bătrânul mi-a destăinuit istoria scaunului: 'Toată viața am vrut să învăț să mă rog. Am ascultat multe predici despre rugăciune, dar fără folos. Atunci am abandonat orice încercare de a mă ruga, până când un prieten mi-a spus: «Joe, e o simplă conversație cu Isus. Uite: așază un scaun înaintea ta și, prin credință, Îl ai pe Isus lângă tine. Nu-i nimic aberant, pentru că El a promis: *Eu voi fi cu tine totdeauna*. Apoi vorbește-I și ascultă-L, la fel cum ai face cu orice om.» Așa am descoperit cum e să te rogi. Și zilnic petrec ore întregi cu Domnul.’

La scurtă vreme, fiica bătrânului mi-a adus vestea că tatăl a dece-

dat. 'A murit în pace?' 'Da... Dar s-a-ntâmpat ceva... Când am ieșit din dormitor, era bine și vesel. Când m-am întors, l-am găsit într-o poziție ciudată: se întinsese din pat către scaun, și-a pus capul și brațele pe el și a murit așa...'”

Ferice de cei care umblă cu Dumnezeu! Îndoielile lor, nesiguranțele, complexele, temerile lor – de mult au și pierit!

Al treilea motiv: Cronometrul Terapie de lumină

Spiritualitatea noastră este extrem de fragilă. Dar Dumnezeu a prevăzut un tratament eficient, care costă doar... timp!

Expertii *Institutului Național pentru Sănătate Mintală*, SUA, s-au gândit să trateze depresiile grave de care suferă mulți oameni din țările nordice din cauza întunericului prelungit al iernii polare. Ei au recurs la o soluție foarte simplă: Pacienții au fost supuși la o ședință de lumină fluorescentă. În fiecare dimineață și seară, suferinzii erau ținuti câte trei ore în fața sursei de lumină. Rezultatul?

După numai trei zile de terapie de lumină, victimele acestor „tulburări afective sezoniere” își revin la normal! Dar pentru ca starea de sănătate să se mențină, pacienții trebuie să continue un regim zilnic de expunere la lumină.²

Ne mirăm uneori de ce nu mai regăsim starea aceea spirituală pe care am trăit-o cândva în rugăciune? Motivul: lipsește expunerea regulată la „lumină”, prin rugăciune. Sau poate expunerea la lumină este prea scurtă și nu reușește să ne fixeze în realitatea nevăzută a îngerilor, a demonilor și a Prezenței divine.

Pe viață și pe moarte

Unul dintre cei mai renumiți exploratori ai Polului Sud, Robert Scott, a murit împreună cu toată echipa sa la 29 martie 1912. Abia de curând, savanții au înțeles cauza morții lor: exploratorii

s-au autoînfonet, cu toate că au mâncat de 3 ori mai mult decât rația normală (!?). Pare straniu, dar nu e. Atunci când și-au fixat rația zilnică, Scott a socotit că o porție de 18.000 kcal pe zi – de 3 ori mai mare decât obișnuitele 6.000 kcal pentru condiții normale – va fi arhisuficientă. În realitate, necesarul era de 7 ori mai mare, pentru a rezista condițiilor gerului polar. În cursul expediției, deși au mâncat de 3 ori pe zi o rație de 3 ori mai abundentă, fiecare om a pierdut în câteva luni cca 35 kg de masă corporală. Istoviți de foame, au murit până la ultimul!

Lupta în jurul sufletului nostru este amețitoare, de o intensitate maximă. Cu încredere de sine, socotim că regimul de supraviețuire frugal, de câteva minute grăbite pe zi, pentru rugăciuni de tipul unor „declarații de loialitate” (ca: „Doamne, vreau să fiu al Tău. Mă predau Ție cu totul. Te rog, fii cu mine... și Ți mulțumesc, Amin!”), ne va menține pe linia de plutire. Eșecurile mele spirituale se datorează acestei erori de gândire. Din experiența mea vindecătoare, am aflat că 30 de minute de rugăciune, pentru a te „odihni la umbra celui Atotputernic”, sunt doar minimumul.

Solo-time³

Taberele de exploratori și de companioni au inclus în programul lor zilnic așa-numitul *solo-time*, când tinerii se duc singuri într-un loc izolat și, timp de cca 30 de minute, vorbesc cu Dumnezeu. Când se întorc, ei sunt altfel: vorbesc altfel, se comportă altfel... Un fel de atmosferă spirituală îi învăluie.

Unul dintre ei spunea: „Într-o noapte eram tulburat. Am ieșit în pădure și am stat singur, cu Creatorul, ore întregi, toată noaptea. Aceea a fost răscrucea vieții mele. De atunci, viața mea a luat o altă cale. De atunci, eu trăiesc alături de El...”

Dacă nu ești gelos pe relația ta cu Dumnezeu, pe *solo-time*-ul tău, dacă nu îți planifici să ai un timp exact de rugăciune (30 de minute) și de studiu (30 de minute), nu vei gusta bucuria părtășiei cu El. Vei rămâne un creștin frustrat, ezitant, dorind după biruință și neavând-o niciodată. Intenția ta bună de a face o reformă în viața ta intimă de rugăciune să nu rămână doar un deziderat atârnat în sferele idealurilor ireale.

Pe genunchi

E nevoie grabnică să începi chiar de azi. Ești singur? Pleacă-te pe genunchi și, pe calea credinței simple, recunoaște-L pe Dumnezeu lângă tine. Mulțumește-I că El cu nici un chip nu te lasă singur. Apoi, vorbește-I fericit și ascultă-L.

La a doua venire, Mântuitorul va lua la Sine numai pe cei care sunt „ai Lui”. Numitorul comun al celor care vor fi luați de Mântuitorul este „părtășia cu Dumnezeu”, a fi și a umbla cu El în toate clipele vieții.

Ești „duhovnicesc [doar] dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește într-adevăr în tine. Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui” (Romani 8,9).

Ești tu al Lui? Soarta ta de veci se hotărăște acum: pe genunchi!

Cuvintele îngrozitoare: „Nu vă cunosc” (Matei 25,12) și „Nu v-am cunoscut” (Matei 7,23) se referă contextual chiar la ultima generație.

„Dacă poporul Meu, peste care este chemat Numele Meu, se va smeri, se va ruga și va căuta Fața Mea și se va abate de la căile lui rele, îl voi asculta din ceruri, îi voi ierta păcatul și-i voi tămădui țara” (2 Cronici 7,14).

¹ Daltonism: deficiență a vederii care nu distinge culorile.

² Scott Higgins, *ABC-News*, 14 oct. 2000.

³ Timp petrecut de unul singur.

Sabat fericit sau suportabil?

Pregătirea serviciului de închinare implică o solemnă responsabilitate și solicită o profundă dedicare, de aceea este necesar să ne întrebăm dacă fiecare ocazie și-a atins scopul.

Tendința naturală este de a considera că serviciile divine curg de la sine, iar respectarea programului obișnuit este totul. Uneori direcția urmată este bună, alteori trebuie modificată sau schimbată total. Deoarece închinarea este o activitate spirituală, deseori omitem să o evaluăm calitativ, din lipsa unor repere concrete. În final, cine ar putea spune cu certitudine dacă s-au închinat credincioșii cu adevărat și care sunt aceia? Au trăit închinătorii prezența lui Dumnezeu și a primit El slava care I se cuvine?

Deoarece avem datoria sacră de a plănuși închinarea, avem și obligația de a evalua ceea ce se întâmplă Sabat de Sabat în casele noastre de rugăciune. Instrumentul de diagnosticare prezentat aici nu acoperă toate aspectele închinării și nu toate întrebările se potrivesc situației din orice loc. De aceea, unele întrebări pot fi omise, iar altele pot fi adăugate.

Fiecare închinător poate contribui la reînvierea serviciilor divine, iar cei chemați la o răspundere în biserică pot aduce doritele vremi de înviore, ori de câte ori devin colaboratori ai Duhului Sfânt. Am convingerea că vom desluși năzuința Duhului, exprimată în următoarele întrebări, și vom răspunde suspinelor Sale negrăite (vezi Romani 8,26).

Dacă doriți să aveți un tablou a ceea ce se întâmplă în biserica dumneavoastră, luați-vă un ceas și răspundeți la întrebările de mai jos.

Fișă pentru evaluarea serviciilor de închinare

A. Aspectele de bază ale închinării

Elementele enumerate în continuare fac parte din închinarea biblică. În timp ce le analizăm, să ne întrebăm: *Serviciul nostru de închinare include acest element? Dacă da, cum este el prezent? Dacă nu, de ce lipsește?*

1. Pregătirea pentru închinare

a. Prin atmosfera generală a casei de rugăciune, sunt ajutați credincioșii să se pregătească pentru închinare?

b. Se roagă cineva pentru ei înainte și chiar în timpul serviciului de închinare?

c. Este programat un moment devoțional la începutul zilei de închinare?

d. Li se oferă participanților ocazia să se roage cu voce tare, în tăcere sau în grupe mici?

e. Este inclusă în program cântarea colectivă, mai mult decât doar la *deschidere* sau *închidere*?

2. Prezența Cuvântului

a. Sunt citite în mod regulat pasaje biblice, la începutul serviciului de închinare?

b. Există un plan de perspectivă (1 sau 3 ani) pentru prezentarea sistematică a

Teodor Huțanu

secretar,
Uniunea Română

întregii Scripturi în programele de închinare?

c. Este legat fiecare serviciu de închinare de tematica anului, trimestrului sau lunii respective?

3. Predicarea

a. Este predica bine pregătită și profund spirituală, fără a transmite ideea de improvizație, superficialitate sau goană după noutăți?

b. Este predica potrivită cu ocazia, fiind biblică și hristocentrică?

c. Limbajul folosit este viu și captivant, evitând trivialitatea sau expresiile mecanice, precum și pe cele accesibile doar inițiaților?

d. Vorbește predicatorul cu puterea celui care trăiește personal ceea ce predică altora?

e. Este predica simplă, scurtă, convingătoare, ancorată în adevărul prezent și capabilă să conducă la decizie?

4. Participarea închinătorilor

a. Li se oferă închinătorilor ocazii de a participa: intonarea unei cântări, recitare comună a unui text sau moto, rostirea de amin-uri etc.?

b. Strângerea colectei este realizată în spiritul închinării?

c. Se oferă ocazii de reînscădare publică pentru cei care sunt deja membri ai bisericii?

d. Ne-membrii – copiii membriilor, prietenii de adevăr, vizitatorii – sunt invitați să se decidă pentru Hristos și să încheie legământ cu El (chiar dacă nu este *campanie de evanghelizare publică*)?

e. Participanților la închinare li se oferă posibilitatea de a se cunoaște și de a sluji unul altuia (de a se ruga unul pentru altul, de a-și împărtăși experiențele etc.)?

b. Dispunerea mobilierului evită perturbările și facilitează concentrarea și comunicarea eficientă?

7. Comitetul închinării

a. Membrii comitetului pentru închinare (pastor, prezbiteri, dirigințele Școlii de Sabat, directorul de tineret, dirijori, organişti etc.) sunt cunoscuți pentru spiritul lor de închinare?

b. Comitetul pentru închinare se întâlnește regulat pentru rugăciune și planificare detaliată a serviciilor de închinare?

c. Caracterul misionar al fiecărui serviciu de închinare este o prioritate?

d. Programarea închinării este anunțată din timp, atât verbal, cât și în scris (afișier, buletin)?

B. Desfășurarea închinării

1. Derularea programului

a. Tonul: Atmosfera este caracterizată de respect și bucurie sfântă?

b. Orientarea: Închinarea este îndreptată spre Dumnezeu sau direcționată spre om?

c. Scopul: Rostul fiecărei părți a serviciului de închinare și legătura dintre ele sunt clar prezentate?

d. Stilul: Închinarea este condusă într-o manieră dinamică sau rigidă, formală, improvizată?

e. Ritmul: Serviciul de închinare se derulează lent și se prelungește nejustificat? Se desfășoară totul în grabă? Închinătorii sunt antrenați în curgerea programului?

2. Implicarea participanților

a. Urmărim ca vizitatorii să se simtă bineveniți?

b. Are închinarea un caracter holistic, reușind să se adreseze, într-o manieră accesibilă, tuturor participanților la închinare: copii, vizitatori etc.?

c. Conținutul închinării este adaptat diverselor nevoi ale celor prezenți?

d. Se bucură copiii de atenție, prin prezentarea povestirilor care le sunt special dedicate?

5. Serviciile de închinare speciale

a. Botezul și Cina Domnului își păstrează semnificația biblică?

b. Participarea la aceste ocazii sacre aduce o atmosferă proaspătă și sărbătorească?

c. Celelalte servicii speciale de închinare – nunți, înmormântări, dedicări de case de rugăciune, hirotonisiri, comemorări etc. – exprimă solemnitatea și sfințenia închinării și rămân în mod distinct orientate doar spre slava lui Dumnezeu?

6. Arhitectura, ambianța

a. Aranjarea sălii, împodobirea, aerisirea și luminarea ei asigură închinării un cadru optim?

e. Rugăciunile publice sunt scurte, proaspete și potrivite ocaziei?

f. Înțeleg toți participanții ceea ce urmează sau ce au de făcut (în special, dacă cineva este nou-venit)?

3. Modul prezentării punctelor din program

a. Anunțurile sunt scurte, clare, la obiect și prezentate la timpul potrivit?

b. Oferă ele imaginea unei vieți sănătoase de biserică?

c. Tranzițiile între punctele din program se fac ordonat sau există pauze nenecesare și timpi morți?

d. Este respectat programul zilei de închinare sau timpul este depășit, creând o atmosferă de incertitudine și dezordine?

e. Exprimările sunt pline de viață și prospețime sau se folosesc clișee verbale, fraze mecanice, limbaj de lemn?

5. Cântarea publică

a. Este un raport corect între cântările meditative și cele angajante?

b. Au acestea legătură cu subiectul închinării din acea ocazie?

c. Cânte noi sau nefamiliare au fost incluse în programul public?

d. Există un conducător al cântării publice, pentru a asigura o intonare armonioasă, fără nesincronizări?

e. Intonarea cântărilor cu întreaga biserică este susținută prin proiectarea textului pe un ecran, astfel încât închinătorii să nu fie determinați să privească în cartea de cântări?

f. Acompaniamentul instrumental îi ajută pe închinători (prin ritm și volum) să participe la cântare?

g. Este clar ce cântare se va cânta (titlul, apoi numărul!), care strofă și cine cântă?

C. Dimensiunea spirituală

a. Inima: Serviciul de închinare a atins sentimentele, emoțiile închinătorilor (i-a mișcat sufletește)?

b. Spiritul: În ce fel a creat serviciul de închinare posibilitatea ca închinătorii să se întâlnească cu Dumnezeu? Este ceva care să poată da mărturie despre o asemenea experiență, indiferent cât de modestă, cât de nespectaculoasă ar fi ea?

c. Mintea: Care a fost adevărul spiritual pe care serviciul de închinare a intenționat să-l transmită? A fost el bine înțeles?

d. Decizia: La ce acțiune îi îndeamnă și îi mobilizează serviciul de închinare pe închinători? Cum au fost ei încurajați și împunerniciți să-L slujească pe Domnul Hristos?

„Întâlnirile noastre trebuie să fie făcute foarte interesante. Ele trebuie să fie cuprinse de atingerea cerului. Să nu fie vorbiri lungi și uscate și rugăciuni formale numai de dragul de a ocupa timpul. Toți trebuie să fie gata să-și aducă partea lor de contribuție cu promptitudine, iar atunci când datoria lor s-a împlinit, pot să încheie întâlnirea. În acest fel, se va păstra interesul până la sfârșit. Aceasta înseamnă să-L aduci lui Dumnezeu o închinare care să fie primită. Serviciul divin trebuie să fie făcut interesant și atractiv și nu trebuie îngăduit să se degereze într-o formă seacă. Noi trebuie să trăim pentru Domnul Hristos clipă de clipă, oră de oră și zi de zi; atunci Domnul Hristos va locui în noi, iar când ne va strânge laolaltă, iubirea Lui va fi în inimile noastre, curgând asemenea unui izvor în deșert, reîmprospătând totul și făcându-i pe cei care sunt gata să piară, doritori să bea din apa vieții.” (Ellen White, *Mărturiile*, vol. 5, p. 647)

Sabat fericit!

4. Formația pentru amvon

a. Participanții la formație au rol funcțional sau decorativ, recom-pensator?

b. Cei prezenți în formație cunosc bine ce au de făcut și sunt potriviți pentru lucrarea încredințată?

6. Apelurile

a. Există un apel pregătit pentru fiecare program de închinare?

b. Invitația pentru reconsacrare, botezare, implicare într-o activitate etc. este făcută cu seriozitate și convingere?

c. Tonul apelului a fost sincer, personal și neamenințător sau supărat?

O CÂNTARE NOUĂ

„Ei cântau o cântare nouă înaintea scaunului de domnie...” (Apoc. 14,3).

Damien Johnson

pastor,
Virginia, SUA

Adventist Review,
decembrie 2003

În contrast cu o lume în care oricine poate cânta, Ioan aude o cântare care poate fi intonată doar de un grup de oameni aleși. Există un copyright divin la acest cântec, care îl protejează de orice imitație. Nu poate fi falsificat, contrafăcut. Nu poți cânta acea cântare, dacă nu ești sincer, autentic. În Apocalipsa 14, nu mai există nici o dihotomie între cântec și viață. Copyright-ul stipulează că toți cei care cântă această cântare, de fapt, cântă ceea ce au trăit și trăiesc ceea ce cântă.

Nu poți cânta „De zici: ‘Iubesc pe Dumnezeu’” (nr. 212 din *Imnuri creștine*), în timp ce îl urăști pe fratele tău! Nu poți cânta „Cu Isus, ah, față-n față” (nr. 294 din *Imnuri creștine*), în timp ce ochii tăi sunt îndreptați spre soția vecinului! Nu poți cânta „Iubit Isuse-al meu” (nr. 412 din *Imnuri creștine*), în timp ce iubești orice altceva mai mult decât pe Dumnezeu! Cântarea are un copyright divin, care este brevetat și care nu poate fi falsificat. Ioan spune că doar un grup special de oameni va cânta acest imn în Sfânta Cetate. Acum, putem cânta tot ce dorim. Însă, dacă nu vom cânta acolo, sus, în ceruri, orice alt cântec nu are nici o valoare.

Cântarea este unică. Dar mai este caracterizată și de alte trei elemente deosebit de importante:

1. Trebuie să fie învățată. În versetul 3, scrie: „Nimeni nu putea să *învețe* cântarea afară de cei o sută patruzeci și patru de mii care fuseseră răscumpărați de pe pământ.” Să notăm două idei: (a) ei trebuiau să *învețe* această cântare și (b) cei care o învățau sunt oamenii de pe pământ.

În timp ce îi urmărește pe sfinții care cântă pe Muntele Sionului, Ioan observă că ei nu au ajuns acolo cu capacitatea, primită instantaneu, de a interpreta această cântare. A trebuit ca ei să o *învețe*. Ceea ce-i face să poată învăța cântarea este experiența lor de pe pământ. Ceea ce le-a dat dreptul și capacitatea de a cânta această cântare sunt lucrurile prin care au trecut aici, pe această planetă, chiar acum. În cartea *Tragedia veacurilor*, Ellen White amintește de mai multe ori această idee – cântecul lor este rezultatul experienței lor. Deși acest cântec este nou, compunerea lui începe chiar aici, pe pământ.

Ce fac eu *astăzi*? Cum este viața mea *astăzi*? Spre ce se îndreaptă gândurile mele *astăzi*? Prin ce experiențe trec *astăzi*? Apocalipsa 7,14 spune: „Aceștia vin din necazul cel mare...” Această experiență ne dă capacitatea de a învăța noua cântare. Ea nu se va naște în mintea noastră de îndată ce vom ajunge în ceruri. Dacă nu am înaintat spre Sion cu consecvență și credincioșie, nu putem învăța cântarea. Dacă nu ne-am pus încrederea în Dumnezeu și nu L-am ascultat aici, pe pământ, nu o vom putea cânta.

Aastăzi începe compunerea acestei cântări. Aici, pe pământ, încep repetițiile pentru interpretarea noii cântări. Un cor nu poate interpreta o piesă muzicală doar venind la biserică și ridicându-se să cânte. Dirijorul nu i-a strâns pe oameni în grabă, ca să încropească un cor. Au repetat împreună cântările. Au exersat. A fost nevoie să se întâlnească și să cânte când nu îi asculta nimeni. Au repetat și au repetat de multe ori.

Viața este o repetiție. Chiar în momentul acesta, ne aflăm la repetiție pentru a învăța această cântare nouă. Când

mergem la serviciu și șeful ne calcă pe nervi, este timpul de repetiție! Să ne păstrăm calmul. Atenție la ceea ce spunem. Chiar în acele clipe, suntem la repetiție. Când oamenii vorbesc despre noi pe la spate, să nu ripostăm. Este repetiția! Când ne simțim jigniți, când cineva ne rănește sentimentele, să nu răspundem în același fel. Este repetiția! Să exersăm astăzi pentru a fi gata, pentru a ne acorda instrumentele sufletului nostru, ca să cântăm acea cântare nouă. Dacă cineva este bolnav sau îndurerat, să nu ne pierdem cumpătul! Este repetiția pentru *cântarea cea nouă*.

Plănuiam să cumpărăm un pian electronic pentru capela de tineret a bisericii în care am crescut. Am decis să mă întâlnesc cu un pianist la un magazin de instrumente muzicale, pentru

a-mi arăta un pian deosebit. Am ajuns acolo înaintea lui și am văzut pianul pe care mi-l descriesese înainte, așa că m-am gândit să verific cum sună. Nu sunt muzician, dar m-am dus și am început să ating clapele pianului, însă nu suna nemaipomenit. Pianistul îl prezentase ca fiind un instrument deosebit; în magazin, era multă vâlvă în jurul lui. Pentru mine însă nu părea ceva ieșit din comun.

În timp ce stăteam acolo și verificam sunetele clapelor, a sosit și pianistul. S-a apropiat și a atins, ca din întâmplare, clapele pianului. Dintr-o dată, sunetele s-au schimbat! Am zis: „Acesta este un instrument foarte bun! Este un pian excelent!” Diferența a fost determinată de mâinile măiestrite ale pianistului.

Vedeți, eu nu am exersat ani de zile. Niciodată nu m-am așezat la pian ca să mă joc cu notele și cu sunetele timp îndelungat. Nu am

repetat lecțiile și exercițiile. Nu am învățat să cânt la acest instrument! Dar acest om cânta de ani de zile! Luase lecții de pian. Exersase. Era pregătit. Nu a învățat să cânte la pian când a intrat în magazinul de instrumente muzicale.

Dacă nu putem avea un timp de închinare în familie, de 15-20 de minute pe zi, cum vom putea să cântăm toată ziua „Sfânt, sfânt, sfânt” înaintea tronului lui Dumnezeu? Nu este posibil! Dacă astăzi nu pot să îl iert pe fratele meu, dacă nu pot să scap de ranchiună și de dușmănie, dacă astăzi nu pot îngropa securea războiului, cum voi putea să cânt acea cântare? Vom cânta cântarea nouă împreună cu oameni care ne-au rănit în această viață. Când vom cânta acest imn, va trebui să fim în armonie cu persoane care ne-au greșit, care nu ne-au respectat.

Cum am putea să reușim atunci să ne armonizăm cu ei, dacă nu începem de astăzi? Dacă astăzi nu mergem cu Dumnezeu, cum vom putea petrece veșnicia împreună cu El? Dacă, atunci când ne trezim, nu ne putem ruga timp de cinci minute, cum am putea să fim în comuniune cu Dumnezeu o veșnicie întreagă?

Compunerea acelei cântări începe aici, pe pământ. Când vom ajunge acolo, sus, în ceruri, va fi doar punctul culminant al tuturor imnurilor vechi de pe pământ, a ceea ce am învățat aici și al lucrării lui Dumnezeu în noi.

2. Este inspirată de măreția mântuirii oferite de Dumnezeu.

David vorbește despre o „cântare nouă”. El menționează această idee de mai multe ori pe parcursul Psalmilor, ceea ce înseamnă că era preocupat de ea. Ceea ce aș dori să observăm în aceste referințe biblice din Psalmi este faptul că, de fiecare dată când vorbește despre această cântare nouă, David spune și motivul care a inspirat-o.

Psalmi 40,3: „Mi-a pus în gură o cântare nouă, o laudă pentru Dumnezeuul nostru. Mulți au văzut lucrul acesta, s-au temut și s-au încrezut în Domnul.” Dar, în versetele 1 și 2, David prezintă ce anume a inspirat această cântare nouă: „Îmi pusesem nădejdea în Domnul și El S-a plecat spre mine, mi-a ascultat strigătele. M-a scos din groapa pieirii, din fundul mocirlei, mi-a pus picioarele pe stâncă și mi-a întărit pașii.”

Psalmi 98,1-2: „Cântați Domnului o cântare nouă.” De ce? „Căci El a făcut minuni. Domnul Și-a arătat mântuirea, Și-a descoperit dreptatea înaintea neamurilor.” David spune din nou: „Voi cânta o cântare nouă” și ne spune motivul.

Acest model este repetat din nou și din nou în scrierile lui David. De fiecare dată când vorbește despre o cântare nouă, el amintește și motivul care a inspirat-o. *Întotdeauna inspirația cântării este mântuirea oferită de Dumnezeu.*

Când vom ajunge la porțile cerului, doar această mântuire ne va inspira să intonăm cântarea cea nouă. Acesta este lucrul care dă unicitate acestui cântec. Pentru prima dată, vom înțelege din ce situații am fost izbăviți. Noi credem că știm și acum din ce ne-a izbăvit Dumnezeu. „Dumnezeu m-a salvat din asta, din asta!” Adevărul este că nici măcar nu bănuim din ce ne-a izbăvit Dumnezeu! Nu cunoaștem adâncimea la care ne-am fi scufundat

în lumea aceasta, dacă Dumnezeu nu ar fi intervenit pentru a ne salva. Nu înțelegem din ce ne-a scăpat Dumnezeu. Și nici nu vom înțelege pe deplin, decât în momentul în care vom ajunge în acel oraș celest, măreț și glorios; nu vom ști până când Dumnezeu nu ne va dezvălui unde am fi putut ajunge; până când Dumnezeu nu ne va arăta de ce am fost bolnavi în acea seară când doream să ieșim în oraș; până când nu ne va arăta direcția spre care se îndrepta viața noastră. Doar atunci vom înțelege din ce am fost izbăviți de Dumnezeu.

Nu putem cânta această cântare aici, pe pământ, deoarece nu știm pe deplin ce a făcut Dumnezeu pentru viața noastră. Pot să Îi mulțumesc lui Dumnezeu că m-a salvat, aducându-mă în biserica Lui. Pot să-I fiu recunoscător că sunt aici, în casa Lui. Pot să Îi mulțumesc pentru că propovăduiesc acum din Cuvântul Său. Dar când în ceruri Dumnezeu va da cortina la o parte și Îmi va arăta ce aș fi putut să devin... Atunci vom învăța să strigăm și să cântăm, fiindcă vom înțelege din ce ne-a salvat Dumnezeu.

Oamenii nu pot aduce laude, deoarece nu știu din ce i-a salvat Dumnezeu. Dacă nu am fost salvat de la nimic, pentru ce să laud? Ce motiv aș avea să deschid gura? De ce să spun „Aleluia”, „Lăudat fie Domnul” sau „Amin”? De ce?

Oh, dar, o dată ajunși acolo, lauda noastră va fi aproape involuntară când vom vedea unde ne-a condus Dumnezeu, cum ne-a ocrotit! Dumnezeu ne-a salvat din situații pe care nici măcar nu ni le-am imaginat! Ne uităm la știri și vedem acele crime oribile și acele persoane înspăimântătoare, actele brutale și înfricoșătoare pe care le-au înfăptuit. Când vom ajunge în slavă, Dumnezeu ne va arăta că aveam aceeași înclinație, aceleași tendințe, însă El ne-a prins înainte să alunecăm într-acolo. Ne-a prins și ne-a eliberat! Psal-

mistul spune: „M-a scos din groapa pieirii, din fundul mocirlei...”

Iată de ce i-a văzut Ioan cântând pe cei mântuiți. Ei înțeleg din ce i-a izbăvit Dumnezeu.

3. Este nouă, deoarece aceia care o cântă sunt oameni noi.

Cântarea este nouă nu doar pentru că versurile sunt noi, ci și pentru că oamenii care cântă sunt ființe noi.

Probabil că ne bucurăm auzind acest lucru. Îmi cunosc viața, îmi știu greșelile și slăbiciunile. Știu ce frământă sufletul meu în fiecare zi. Biblia spune că vom fi oameni noi. Va fi un *nou* Damien Johnson, care va cânta o cântare *nouă*!

Este ca și când un rege ar pleca din palatul său, ar coborî în oraș până în cartierele sărace și s-ar plimba pe străzi. Vede un cerșetor bătrân cântând la o trompetă veche și ruginită același cântec mereu și mereu. Sună teribil. Același cântec, aceleași note, repetate la nesfârșit. Și împăratul spune: „Vreau să cumpăr această trompetă. Voi plăti pentru ea suficient ca să îți permiti să stai într-o vilă. Vreau această trompetă.”

„Vrei să cumperi chiar această trompetă? Această vechitură ruginită, cu piese lipsă, care nu scoate nici un sunet corect – *această* trompetă?”

„Da, această trompetă. Îți voi plăti o mulțime de bani pentru ea.”

A cumpărat trompetă, a luat-o și i-a dat-o fiului său, spunându-i: „Vreau să repari această trompetă pentru mine.”

Așa că fiul ia trompetă în atelier. Lucrează la partea de alamă și începe să o repare. Pune o nouă pâlnie pentru suflăt. Repară locurile unde a fost lovită. Așază noi clape pentru sunete. O curăță și apoi o dă cu ceară. Începe să o lustruiească. Biblia spune că Dumnezeu ne va lua așa cum se ia aurul și ne va curăți. Acum, Maestrul lucrează la trompetă! O lustruiește, o curăță, îndepărtează

urmele de lovituri, rotunțește gura trompetei. Acum, El este la lucru!

În sfârșit, vine și marea zi: trompetă este gata. Fiul ia trompetă de alamă strălucitoare, cu numele Tatălui înscris pe ea, și o aduce Tatălui Său.

Vorbesc despre viața noastră de astăzi! Nu știți asta! Vorbesc despre viața mea!

El Îi duce trompetă Tatălui Său și Îi spune: „Tată, iată trompetă Ta.”

Pot să mi-L imaginez pe Dumnezeu: „Ah, da! Arată foarte bine, Fiule. Abia aștept să cânt la ea.”

În acea zi, Dumnezeu ia trompetă – așa frumoasă și strălucitoare cum este acum – o pune la gură și, de data aceasta, când suflă în ea, nu mai iese același vechi cântec. Nu mai este aceeași melodie învechită. Nu mai este același lucru străvechi pe care diavolul ne-a ispitit să îl înfăptuim din nou și din nou în această lume. Este o cântare nouă! Un cântec melodios! Un cântec măreț!

Înima noastră este ruginită de mândrie și egoism. Astăzi, viața noastră poate să fie roasă de poftă și invidie. Viața nu mai are nici o frumusețe, este lovită, străpunsă de lovituri și de semne ale perversității. Dar, chiar acum, Maestrul lucrează cu viața noastră în atelierul Său.

Nu vă tulburați! Diavolul ne va ispiti din toate puterile. Ne vom întoarce la serviciu și știți că ne așteaptă necazuri. Dar Maestrul lucrează chiar acum la viața noastră. Și, când va încheia, vom cânta o cântare nouă!

Astăzi începe compunerea acestei cântări. Aici, pe pământ, încep repetițiile pentru interpretarea noii cântări. Un cor nu poate interpreta o piesă muzicală doar venind la biserică și ridicându-se să cânte. Dirijorul nu i-a strâns pe oameni în grabă, ca să încropească un cor. Au repetat împreună cântările. Au exersat. A fost nevoie să se întâlnească și să cânte când nu îi asculta nimeni. Au repetat și au repetat de multe ori.

Traducere de Cătălin Strâmbu

Frica

Oferă Scriptura o soluție?

Frica este un mecanism defensiv, așezat de Creator în noi. Ea ne ajută să evităm și să scăpăm de pericole. De asemenea, ne face capabili de lucruri incredibile.

Când eram copil, locuiam la țară. Pe vremea aceea, străzile nu erau luminate. Într-o seară, în timp ce stăteam la parterul casei, doi frați ai mei mai mari au venit în casă, alergând cu respirația întretăiată și foarte agitați. Având cam 8-9 ani, ei fuseseră să exploreze pe la marginea proprietății noastre, gândind să ajungă la băcănia unde lucra tata. Pentru că aici era locul de muncă al tatei, frații mei nici nu s-au gândit că accesul le-ar fi interzis. Numai că, în timp ce se jucau, într-o noapte întunecoasă, ca toți băieții de vârsta lor, au auzit o voce necunoscută. De frică, pur și simplu au zburat pe ușa deschisă.

Abia atunci când au povestit pe nerăsuflăte cele petrecute și-au dat seama că drumul de la magazin la casa noastră nu era chiar fără obstacole. Era un gard de sârmă – pentru curtea de găini – care pentru niște băieți de vârsta lor, în condiții normale, ar fi fost o stavilă de netrecut.

Întorcându-se a doua zi la locul unde, cu o seară mai înainte, se petrecuseră cele povestite, nici unul dintre ei nu a mai fost în stare să sară gardul.

Corpurile noastre au fost proiectate de Creator cu capacitatea de a se lansa în acțiune, de a fugi de pericol sau de a se pregăti de luptă. O substanță chimică numită adrenalină face posibile toate acestea, permițându-ne să ne adunăm puterile, dând naștere la o forță supraomenească sau o viteză incredibilă în caz de urgență.

Frica declanșează toate aceste reacții – chiar înainte ca noi să simțim emoția în sine.

Teama, – un dar

Teama este ceea ce i-a dat tânărului David puterea de a se lupta cu leul sau ursul (1 Samuel 17,34-36). Este ceea ce face ca o mămică să poată ridica un vehicul de peste două tone pentru a-și salva copilul ca să nu fie strivit de roată.

Prin acestea neg eu posibilitatea miracolelor? În nici un caz! Ceea ce vreau să spun e că adrenalina poate fi mecanismul multor *miracole*. Dumnezeu ne-a dat așa ceva pentru protecție, făcând ca frica să lucreze în favoarea noastră. Acțiunile noastre neobișnuite în fața fricii nu sunt mai puțin lucrarea Domnului decât în cazul unor minuni. Și probabil Dumnezeu folosește mecanisme naturale puse în noi chiar și în cazul miracolelor.

Așa că frica e un lucru bun, e un dar din partea lui Dumnezeu.

Teama, – ceva rău

Dar frica poate fi și ceva rău. Ne poate duce în jos, ne poate slăbi sau chiar distruge sănătatea.

Vedeți, adrenalina intră în acțiune cel mai bine atunci când ne confruntăm cu un pericol fizic. Mediul natural pe care l-am locuit după căderea în păcat a devenit plin de pericole fizice, de care puteai scăpa fugind sau luptând. Fie că e vorba de un animal feroce, de un teren accidentat sau de intemperii, noi trebuie să fim gata să fugim pentru siguranță ori, dacă e cazul, să luptăm pentru supraviețuire. Iar când, prin acțiunea noastră, am scăpat de pericol, corpul nostru revine repede la normal.

Din nefericire, într-o societate tehnologică ca aceasta în care trăim, în fața multor pericole cu care ne confruntăm, nu putem scăpa fugind sau luptând. Mai degrabă, temerile noastre sunt de natură emoțională sau spirituală, și nu fizică. Atunci ce-i de făcut?

Austin Archer

profesor de psihologie
la Colegiul Walla Walla,
Washington

Adventist Review,
ianuarie 2004

În multe cazuri, nu suntem deloc pregătiți pentru lucrurile care provoacă frica în mediul nostru, așa cum eram în vremurile mai puțin complexe. Când vin anumite schimbări, adrenalina este eliberată. Corpurile noastre sunt pregătite astfel pentru acțiune. Dar nu e nimic tangibil cu care să te poți lupta și nici nu putem scăpa de frică fugind. Asta înseamnă că nu există o întoarcere rapidă la normal. Astfel, teama și anxietatea rămân nerezolvate. Creșterea tensiunii arteriale, mărirea ritmului respirației, între-

Cum să facem față fricii

Tocmai spuneam că teama e un lucru rău. Dar pentru fiecare teamă sau îngrijorare Dumnezeu ne-a dat câte o fângăduință. Care sunt lucrurile care ne produc teamă? La ce fel de îngrijorări suntem vulnerabili? Permiteți-mi să amintesc trei.

1. Teama de ruină financiară

Dacă ți-ai pierdut slujba chiar azi, ce vei face? Vei supraviețui la standardul curent timp de o săptămână? O lună? O jumătate de an? Dacă nu-ți plătești datoriile, luna viitoare vei fi tot la aceeași adresă? Dacă vei fi nevoit să te muți, unde te vei duce? Trăiești, ca mulți concetățeni ai tăi, de la o datorie la alta? Vei ajunge printre cei fără casă, dormind sub cerul liber? E clar că aceste preocupări fac să ni se strângă stomacul. Atunci versetele 25 și 26 din Matei cap. 6 sunt mai actuale ca oricând: „De aceea vă spun: Nu vă îngrijați de viața voastră, gândindu-vă ce veți mânca sau ce veți bea; nici de trupul vostru, gândindu-vă cu ce vă veți îmbrăca. Oare nu este viața mai mult decât hrana, și trupul mai mult decât îmbrăcăminte? Uitați-vă la păsările cerului: ele nici nu seamănă, nici nu

seceră, și nici nu strâng nimic în grânare; și totuși Tatăl vostru cel ceresc le hrănește. Oare nu sunteți voi cu mult mai de preț decât ele?”

Isus ne îndeamnă să ne revizuim simțul valorii și stima de sine atunci când spune: „Dacă ai un simț al valorii corect bazat pe modul cum te văd Eu, atunci n-ai trebui să te îngrijești de toate aceste lucruri.”

Cine crede că acest mesaj este doar pentru cei săraci, pentru cei care trăiesc din datorie în datorie sau pentru cei care sunt copleșiți de credite, ar trebui să se mai gândească o dată. În 2000, în robusta economie a SUA, mulți au învățat o lecție dureroasă – bogățiile dispar și distanța dintre măreție și sărăcie e scurtă. Un articol din publicația *Interactive Week*, în 2000, începea cam așa: „Spuneți la revedere acelor capitaliști îndrăzneți și milionarilor cu afaceri pe Internet și bun-venit avocaților specializați pe proceduri de faliment și lichidatorilor.”

În decursul anului ce s-a scurs, mulți dintre cei care credeau că sunt milionari, pentru că se întâmpla ca firma lor să țină de coarne taurul pieții, s-au trezit deodată într-o realitate dură, tot atât de săraci ca noi toți. Ceea ce este și mai rău, banii la care se gândeau că îi au sunt o simplă hârtie, dar datoriile pe care știau că le aveau au rămas.

Așa că mesajul lui Isus este pentru noi toți. El ne spune să nu ne îngrijorăm, ba chiar mai mult: „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra” (Matei 6,33). Isus nu numai că ne spune să ne prețuim mai mult, dar ne și cere să ne schimbăm valorile pe care le avem. El ne cere să nu ne mai îngrijorăm cu privire la cele materiale și ne promite că, dacă ne rearanjăm prioritățile, Tatăl nostru Își va lua obligația pentru restul. Dacă vom căuta Împărăția, nu vom avea de ce să ne temem.

De reținut că Isus nu ne promite că ne va face bogați. Aceasta este cea mai mare dezamăgire a evangheliștilor prosperității din ziua de azi. Mai degrabă, El spune două lucruri distincte: 1) trebuie să vă schimbați evaluarea cu privire la voi înșivă și 2) un corect simț al valorii vă va schimba prioritățile. A căuta Împărăția este prioritatea noastră. Prioritatea Lui este să Se îngrijească de nevoile noastre.

ruperea activității stomacului, creșterea răspunsului sistemului imunitar – toate aceste pregătiri utile pentru fugă sau luptă sunt acum inutile, corpul este pregătit să meargă... nicăieri. Dar rezultatele se văd prin oboseală cronică, probleme respiratorii, tensiune ridicată și, în general, un sistem imunitar slăbit, dând naștere la gripe sau răceli care revin ori la alte boli mai grave. Așa că teama este un lucru rău.

2. Teama de vătămare fizică

Perspectiva unei vătămări fizice poate să genereze și ea teamă. Această teamă este întemeiată, având rolul de a ne proteja de eventuale suferințe fizice. Problema este că noi nu putem face nimic cu privire la unele dintre aceste temeri.

Desigur, putem să ne luăm măsuri preventive. Putem conduce cu precauție sau, în alte cazuri, putem urma procedurile cele mai sigure. Putem mânca sănătos, urmând riguros și niște principii bune. Dar nici una dintre aceste acțiuni nu ne poate garanta protecția. În sfârșit, trebuie să ne bazăm pe făgăduințele lui Dumnezeu după cum este scris: „Domnul este lumina și mântuirea mea: de cine să mă tem? Domnul este sprijinitorul vieții mele: de cine să-mi fie frică?” (Psalmi 27,1)

Psalmi 91,11-12: „Căci El va porunci îngerilor Săi să te păzească în toate căile tale; și ei te vor duce pe mâini, ca nu cumva să-ți lovești piciorul de vreo piatră.”

Isaia 43,1-2: „Acum, așa vorbește Domnul, care te-a făcut, Iacove, și Cel ce te-a întocmit, Israele! Nu te teme de nimic, căci Eu te izbăvesc, te chem pe nume: ești al Meu. Dacă vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine; și râurile nu te vor îneca; dacă vei merge prin foc, nu te va arde, și flacăra nu te va aprinde.”

Citind aceste făgăduințe, înțelegem că nu suntem imuni la necaz. Și creștinii pot fi răniți în accidente. Și ei pot fi pasagerii unui avion care s-a prăbușit. Și ei se pot îmbolnăvi. Și ei pot fi duși la închisoare, chiar dacă nu sunt vinovați. Cu toate acestea, sunt conștienți că în fiecare zi Dumnezeu face ceva deosebit pentru copiii Săi. Mult mai important, eu cred că cea mai mare făgăduință este cea a prezenței Sale: *Eu voi fi cu tine*, așa cum spune în Isaia.

Nu ni se promite imunitate la inundații sau incendii, dar Dum-

nezeu ne dă asigurarea că sufletele noastre nu vor fi copleșite.

„Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de nici un rău, căci Tu ești cu mine. Toiagul și nuiua Ta mă mângâie” (Psalmi 23,4).

De curând, la postul de televiziune ABC din SUA s-a relatat fascinantă și mișcătoarea poveste a doctoriței Jerri Nielsen care, în timp ce lucra ca medic la stațiunea științifică din Antarctica, a descoperit că are cancer. Antarctica este unul dintre cele mai ostile locuri de pe planetă. Descoperirea cancerului a venit pe la jumătatea iernii (antarctice), fără nici o posibilitate ca vreun avion să aterizeze sau să plece pentru cel puțin patru luni. Nu era nici o cale de plecare până ce soarele nu se iveau iarăși. Știind că tumoarea era avansată, Nielsen era sigură că nu se va mai putea întoarce, așa că s-a împăcat cu această soartă. „E OK”, a zis ea. Apoi s-a dedicat îngrijirii pacienților, fiind nu doar doctorul lor, ci și al ei.

Nu știu dacă dr. Nielsen este sau nu creștină, dar răspunsul la situația aceasta este exact cel pe care orice creștin trebuie să îl dea. Ea știa ce putea face și ce era dincolo de puterile ei, așa că a refuzat să fie absorbită de problema propriei supraviețuiri. Ea nici măcar nu a cerut să fie salvată¹. Poate că și-a păstrat viața tocmai prin faptul că nu a permis fricii să o doboare. Ea a slujit altora și, aparent, a lăsat restul pe seama lui Dumnezeu.

3. Teama de moarte spirituală

Un al treilea fel de teamă este, probabil, cel mai important: este teama pe care mulți o simțim, creștini fiind, și oarecum putem fi găsiți așteptând Ziua Judecării. Cum privești revenirea lui Isus? Ești încântat? Ori poate ești îngrijorat. Ce răspunzi când cineva te întreabă dacă ești mântuit? Ai un „da” al credinței? Ori poate eziți.

Din nefericire, mulți adventiști au fost condiționați să creadă că mântuirea nu e chiar gratis, că avem și noi ceva destul de greu de făcut pentru a ne-o asigura. Trăim cu teama că putem muri înainte de a ne mărturisi ultimele păcate sau pe cele uitate ori trecute cu vederea. Perspectiva unei morți subite ne chinuie. Ba chiar ne scuzăm astfel de temeri cu afirmația apostolului Pavel: „Astfel dar, preaiubiților, după cum totdeauna ați fost ascultători, duceți-vă până la capăt mântuirea voastră, cu frică și cutremur, nu numai când sunt eu de față, ci cu mult mai mult acum, în lipsa mea” (Filipeni 2,12). Numai că o redare mai recentă (și mai corectă) sună cam așa: „Continuați să lucrați la mântuirea voastră cu venerație și respect”.² Așa că nu e vorba de frică în sensul cel mai comun, ci de acea reverență sfântă. Mai mult, textul continuă: „Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea” (v. 13).

După cum spune Pavel către efeseni, „căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni” (Efeseni 2,8-9).

Deci nu e nevoie să ne temem. Dumnezeu e dornic să ne mântuiască. Nu doar că a făcut ultimul sacrificiu pentru a ne salva, dar zilnic El ne oferă mijloace pentru a ne menține în această stare, oferind și voința, și înfăptuirea. Cuvintele Sale de alinare sunt pentru toți: „Nu te teme, turmă mică; pentru că Tatăl vostru vă dă cu plăcere Împărăția” (Luca 12,32).

Traducere de Marius Necula

¹ Nielsen a fost totuși salvată, a primit un tratament și la data scrierii articolului este bine.

² NET, New English Translation, 2001.

CE VĂD OAMENII

În biserica locală la care particip, anumiți membri discută despre chirurgia cosmetică (plastică). Există vreo călăuzire biblică în legătură cu acest subiect?

**Angel
Manuel
Rodriguez**

directorul Institutului
de Cercetare Biblică
al Conferinței
Generale

*Adventist Review,
septembrie 2003*

Acest subiect este complex și dificil de abordat din două motive majore. În primul rând, nu există o referință biblică explicită care poate conduce la luarea unei decizii; în al doilea rând, subiectul este încărcat cu elemente de ordin social, medical, emoțional și psihologic, care fac dificilă evaluarea obiectivă a deciziei. Orice persoană care ia în calcul chirurgia cosmetică va trebui să obțină o îndrumare medicală corespunzătoare și, în anumite situații, chiar să discute cu un psiholog pe marginea acestui subiect. Observațiile mele pot constitui un punct de pornire pentru o reflecție ulterioară asupra lui.

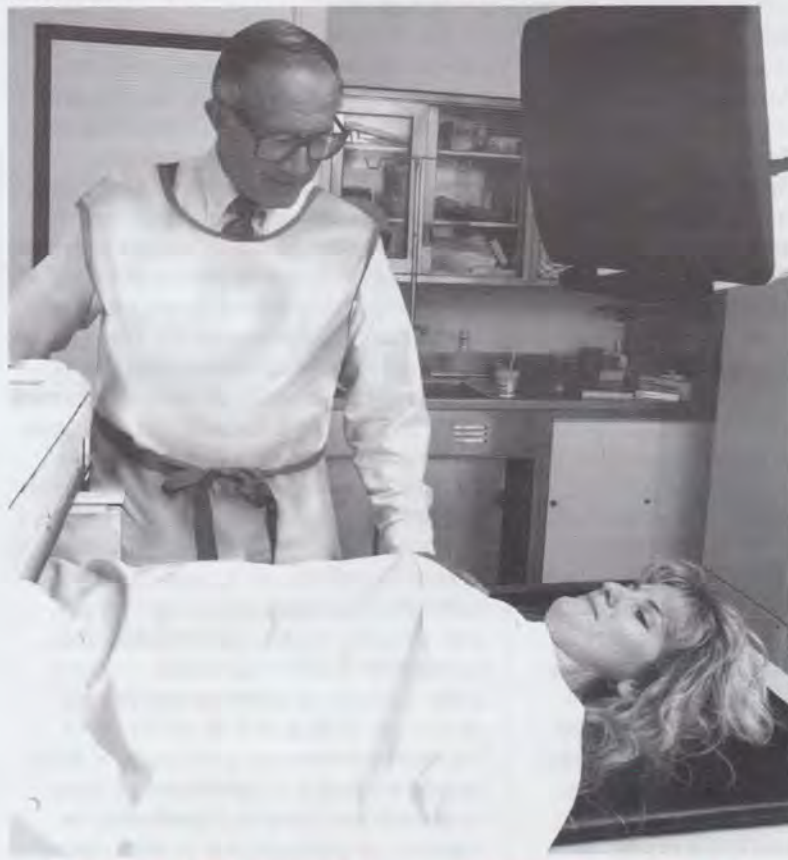
1. Efectul păcatului asupra corpului nostru. Păcatul afectează nu numai viața noastră spirituală și morală, ci, în aceeași măsură, și corpul nostru. Mesajul nostru despre sănătate este o încercare de limitare a atacului păcatului atât asupra puterilor noastre fizice, cât și asupra celor mentale și spirituale. Astfel, lupta împotriva efectelor negative produse de păcat nu este în mod necesar greșită.

Există malformații fizice care, din punct de vedere medical și estetic, necesită o corectare (de exemplu: cicatrice, arsuri, buze de iepure etc.). În multe cazuri, aceste situații ar putea avea un impact negativ asupra imaginii noastre de sine și asupra modului cum relaționăm cu ceilalți. Astfel, o măsură luată pentru confortul nostru psihic ar putea fi realizată printr-o corecție cosmetică a ceea ce este perceput sau recunoscut ca fiind o anomalie.

„Hristos ne-a avertizat împotriva mândriei, nu împotriva grației și frumuseții naturale. El a arătat spre florile de pe câmp, spre crinul care se deschide în puritate și a spus: ‘Nici Solomon, în toată slava lui nu s-a îmbrăcat ca unul dintre ei’ (Mat. 6,29). Astfel, prin lucruri din natură, Hristos ilustrează frumusețea pe care pune preț cerul: grația modestiei, simplitatea, puritatea, calitatea vor face îmbrăcămintea noastră plăcută Lui. Cea mai frumoasă îmbrăcămintă ne-o recomandă Isus pentru suflet. Nici o podoabă exterioară nu se poate compara cu podoaba ‘unui duh blând și liniștit’ care ‘este de mare preț înaintea lui Dumnezeu’ (1 Petru 3,4).”

(Ellen White, *Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, pag. 247)

2. Învingerea prejudecății sociale. În anumite situații, succesul oamenilor este limitat sau stânjenit din cauza simplului motiv că ei nu se potrivesc exact cu percepția socială distinctă asupra a ceea ce este „normal”. Ei au o anumită trăsătură fizică definită ca „anormală” când o compară cu alte caracteristici obișnuite ale aceleiași trăsături la alte persoane. În multe situații, prejudecata față de astfel de persoane limitează ascensiunea lor în domeniul profesional. Încercarea de îmbunătățire a înfățișării fizice personale, în scopul ameliorării influenței, nu poate fi în mod categoric considerată ca ceva rău.

3. Provocările înfrumusețării cosmetice. În situațiile în care corpul nu deviază într-o măsură semnificativă de la o normalitate general acceptată sau când schimbările apar din cauza unui proces normal al vârstei, chirurgia cos-

metică devine înfrumusețare cosmetică, obișnuită în societățile înstărite.

Aici, întrebările de ordin etic devin importante și dificil de exprimat: Care este motivația dorinței de a utiliza chirurgia cosmetică? Este motivația aceasta compatibilă cu valorile creștine personale? Aveți intenția de a atrage atenția sau de a îmbunătăți atracția sexuală personală? Condiția fizică specială personală este percepută ca fiind atât de anormală, încât să aibă un impact negativ asupra calității vieții? Impactul financiar produs de chirurgia cosmetică trebuie de asemenea luat în considerare.

4. Natura frumuseții și a înfrumusețării cosmetice. Interesul modern pentru frumusețea fizică este bazat pe un concept al frumuseții care este semnificativ diferit de cel biblic. El este bazat, în primul rând, pe echilibre

matematice, proporții și simetrie. Este un punct de vedere superficial, determinat de suprafața unui obiect, de modelul exterior, de colorit și de simetrie. Ceea ce nu este conform cu echilibrul fizic este considerat a fi anormal.

Însă cine hotărăște ce este normal? În lumea occidentală, poate fi industria modei, a divertismentului sau mass-media.

Biblia nu ignoră atractivitatea fizică; totuși ea pune accent pe dimensiunea dinamică a frumuseții, pe simplitate și pe modestie (1 Petru 3,3-4).

„Frumos” este orice lucru sau orice persoană care funcționează sau se comportă în modul în care Dumnezeu a intenționat să funcționeze sau să se comporte (cf. Gen. 1,31). Astfel, accentul este pus pe natura obiectului și pe exprimarea acelei naturi în înfățișare și comportament.

Căutarea frumuseții este o căutare după identitatea noastră reală, cu scopul de a o trăi cu adevărat. O dată ce ne-am dat seama că suntem copii ai lui Dumnezeu prin Isus, totul se schimbă, inclusiv modul în care gândim, ne comportăm și percepem propria persoană. Interesul pentru propria înfățișare rămâne, însă el nu mai reprezintă preocuparea noastră principală.

Membrii bisericii trebuie să-și dea seama că, în ceea ce privește înfățișarea, noi toți avem diferite nevoi și temeri. Ceea ce cineva poate considera necesar poate fi extrem de important pentru o altă persoană (uitați-vă la mine: aș vrea să am mai mult păr pe cap!).

În finalul analizei, înfrumusețarea cosmetică este o problemă personală, care trebuie decisă în conversație cu Dumnezeu, care ne înțelege mai bine decât oricine altcineva.

Traducere de Cezar Spătăreanu

Diaspora – Loma Linda

Domnul nostru ne spune în Scripturi că omul pasionat de mărgăritare de mare preț nu întreabă cât costă, atunci când găsește lucrul pe care l-a căutat toată viața. El se duce de vinde tot ce are ca să-l poată cumpăra. Biblia nu spune cât de mare era averea acestui om, dar spune clar că a vândut tot. Evident că pentru momentul acesta trăise. Mărgăritarul de mare preț era viața lui.

Era o zi frumoasă de vară. Șantierul casei Domnului era plin cu oameni în cizme de cauciuc, cu lopeți, greble și scule de finisat beton. Un șir de betoniere stăteau la rând și așteptau semnalul să descarce. Se lucra repede și cu spor. Aproape că nu avem timp să schimbăm o vorbă. Se turna parcare Casei de Rugăciune a adventiștilor români din Loma Linda, California. Punctul meu de lucru era chiar lângă poartă. Un automobil de lux oprește silențios în stradă și un domn distins coboară și se apropie sfios de mine. M-am oprit din lucru și l-am salutat.

– Aș dori să vorbesc cu pastorul acestei biserici, dacă se poate, spune el.

– Aveți cuvântul, i-am spus zâmbind.

După un moment de ezitare, îmi spune că este pastor al unei mari biserici din Los Angeles și că a insistat, timp de opt ani, pe lângă proprietarii complexului unde lucrăm noi să i-l vândă, dar fără nici un rezultat.

– I-am oferit orice preț ar dori, spune el, l-am rugat să ceară cât va dori și noi vom plăti, dar în zadar. Mereu mi-a spus că nu e de vânzare și iată că, în final, l-a vândut. Iertați-mi indiscreția, vă rog, ce preț ați plătit pentru proprietatea aceasta?

Ce să-i spun, cum să încep? Îi înțeleg durerea și înțeleg că nu e bine să cânti cântece de veselie unei inimi în jale. Îi răspund scurt:

– A fost oferită fără nici o plată Bisericii Adventiste române din Loma Linda.

Omul a pălit la față și a dorit să plece imediat. L-am salutat cu respect și l-am însoțit până la mașină. Soția lui îl aștepta la volan. Nu îi plăcea că soțul ei se simte rău. Îmi iau la revedere de la ei și mă întorc

la lucrul meu. De fapt, nu era singurul în această situație. Un alt pastor de la o biserică din zonă a năvălit într-o zi peste mine în birou și a strigat:

– Este adevărat? Este adevărat?

Am crezut că arde ceva sau s-a întâmplat ceva groaznic.

– Ce să fie adevărat? i-am zis.

– E adevărat că proprietatea din Bryn Mawr a fost donată românilor?

– Da, este adevărat, i-am spus cu răsuflarea întretăiată.

– Oamenii aceștia (se referă la proprietari) au înnebunit! Soția mea a negociat cu ei timp de patru ani fără nici un rezultat.

Erau cuvinte cu care mă întâlneam așa de frecvent. Biserici, instituții, persoane particulare au căutat timp de zece ani să cumpere locul unde turnam noi parcare de beton pentru biserica românească. A trebuit să repet cu răbdare și cu plăcere povestea acelei incredibile dimineți când Cerul le-a zâmbit românilor adventiști din Loma Linda.

Era o dimineață ca oricare alta, dar ea avea să devină o piatră de hotar pentru noi, cei de aici. Am ieșit bucuros din casă, gata să merg acolo unde mă cheamă datoria. Deodată, m-am oprit ca și când aș fi căzut pe gânduri. Un îndemn clar mă chema să sun la un număr de telefon pe care mi-l dăduse Viorel Tiru de aproape un an. Era vorba de o persoană care avea o proprietate în zona noastră, după părerea mea, tocmai bună pentru a construi o biserică acolo. Uitasem să întreb pe cineva cam cât ar costa și dacă ar fi de noi așa ceva. Noi tocmai avusesem la adunare, în după-amiaza Sabatului, o consfătuire pe tema construirii unei biserici a românilor; ne rugasem, ne mărturisiserăm și strânsesem 47.000 de dolari. Dar, ca să putem construi ceea ce doream noi, în condiții modeste, aveam nevoie de o sumă cam de 20 de ori mai mare. Iar atunci, în dimineața aceea, eram îndemnat să sun la omul care avea locul acela bun. Chiar mă miram că o așa proprietate și într-o așa zonă a rămas nevândută. Îndemnul care pusese stăpânire

Nicu Butoi

*pastor,
Loma Linda*

pe inima mea mă grăbea. M-am întors în casă, am ridicat receptorul și i-am sunat pe oamenii pe care nici nu știam cu îi cheamă.

– Bună dimineața, ce mai faceți și cum vă simțiți astăzi? Dumneavoastră sunteți proprietarul locului și al clădirii aceleia?

– Da, dar nu e de vânzare.

– O, vă mulțumesc.

– Așteaptă o clipă, îmi spune omul de la celălalt capăt al firului. Ce ai dori să construiești acolo?

Am ridicat ochii în sus și am răspuns fără ezitare:

– O bază misionară și o casă pentru Domnul.

Tăcere de câteva clipe apoi continuă:

– Sunt interesat de proiectul tău!

– Când ne putem vedea? l-am întrebat.

– În treizeci de minute.

Am sunat degrabă pe Liviu Iancu, pe Daniel Popescu și pe Traian Barbu. Ne-am întâlnit cu soții Khorry, Joseph și Elena, libanezi de origine, copiii unor martiri creștini și întemeietorii primului institut creștin din Liban. Stăteam unii în fața altora, neștiind cum să începem discuția. După o mică introducere, întreb direct:

– Care este prețul acestei proprietăți?

Cu toții ne strângem de spate. Joseph mă privește direct și îmi spune:

– Aceasta nu e treaba ta.

Am înghețat, fiindcă știam ce înseamnă acele cuvinte.

– Să ne rugăm, spune el.

Îl îndemn să se roage el, fiindcă eu nu puteam de emoție. Rugăciunea celor doi soți curge liniștit, printre lacrimi și străngeri de mână.

– Doamne, Îți mulțumim că ai răspuns rugăciunii noastre în această dimineață, după zece ani. Acum vrem să-Ți dăm înapoi ce este al Tău. În Numele lui Isus, Amin!

– Amin! am zis cu toții.

Joseph și Elena ne privesc liniștiți și el ne spune:

– Fie facem un contract și plătim un dolar pe an, timp de o sută

de ani, fie vă fac un testament irevocabil.

Unul dintre noi spune:

– Fă-ne testament, te rugăm!

– În ordine, spune el. Din acest moment, locul și clădirea vă aparțin. Trebuie să plec, fiindcă mă grăbesc.

Ei au plecat, iar noi am rămas în urmă ca Ahab în sala tronului, după ce l-a vizitat Ilie. Nu mai știam ce să spunem și ce să facem: să plângem sau să râdem. Unul dintre noi se bălăbaie:

– A zis un dolar pe an sau un dolar pe lună? Nu am înțeles.

Pentru adunare a fost o surpriză copleșitoare. Ne bucuram tremurând și parcă nu îndrăzneam să credem. Am venit și am făcut curățenie. Clădirea era ruinată, dar structura era bună. Fusese o Biserică Romano-Catolică, apoi o clinică, o școală și, în final, lăsată în părăsire timp de 45 de ani.

Joseph și Elena o cumpăraseră în urmă cu zece ani și făcuseră un plan tainic de a o da Domnului în condiții speciale, știute numai de ei.

– Tot ce vă putem spune, au zis ei, este că dorim să grăbim venirea Domnului cu un minut.

Într-o după-amiază, au fost împărțite lucrările proiectului de restaurare și remodelare. Filip va răspunde de acoperiș. Alex de partea electrică, Emil de apă și gaze, Marian de pereți, Eugen și Nicu de zugrăveli, Maria, Constantin, Daniel, Ion, Valeriu, Traian, Petre, tânărul acela, lucrătorul acela, acea mamă, acel bunic, fratele acela, acea soră, anonimul acela, eroul necunoscut, fiecare va răspunde de câte un lucru. Liviu va fi coordonator de lucrări. Trebuie bani mulți, ne dăm seama. Suntem bogați în bunăvoință și credința în Dumnezeu și așa pornim la lucru. Nu vom cere de la nimeni până nu vom epuiza tot ce avem și putem da noi. Nimeni nu poate explica de unde și cum, dar în nouă luni adunarea a fost gata, o adevărată perlă a locurilor acestora, plătită complet și inaugurată la un an de la începerea

lucrărilor. Ne-am strâns în casa aceasta frumoasă și primitoare și am început din nou să împărțim lucrările, de data aceasta pe cele din câmpul Evangheliei: tu răspunzi de muzică, tu de înregistrări, tu de transmisiuni pe internet, tu de copiat casete, tu de trimis pachete în România, tu de predicat aici și peste ocean, tu de aceasta, tu de aceea, aproape că ne mai trebuie oameni. Aveți grijă, se spune tuturor ca Domnul și Mântuitorul să fie Cel dintâi și Cel de pe urmă, El să fie centrul și ținta fiecărei slujbe, altfel aceasta e jertfa lui Cain!

„La noi, la Departamentul Transmisiuni, totul a început modest”, ne spune Mike Micu. „Nu aveam decât un computer și o cameră video. Apoi, lucrurile au crescut împreună cu noi. Acum producem casete de tot felul, DVD, video-CD și transmitem în direct serviciile divine de la Loma Linda. Suntem urmăriți în multe țări din lume și spectrul lucrării crește mereu.” După o mică pauză, el spune: „Ce bine ar fi dacă frații din România s-ar ruga pentru noi!” Acum le-au venit în ajutor Liviu Lăzureanu, Eugen Tutunaru, Marcel Căținean, Flavius Cojocaru, Liviu Burciu, colegul și prietenul lui Mike. E mulțumit acum de ajutoarele pe care i le-a ridicat Domnul și se gândește să mărească banda de transmisie. Ghiță Moldovan, coordonatorul actual al acestui departament, consideră însă că este doar un timid început. Beni Mavru a pus adunarea pe roate și s-a legat ca într-un an toți să terminăm de citit Biblia din scoarță în scoarță. Ne-a pus examene la fiecare sfârșit de lună. Iulian Tudose face pe oameni să zâmbească liber și cu dinți frumoși, dar acum și el zâmbește foarte mulțumit că, după expresia lui, „la finanțe am ieșit din groapă”.

Monica Toma ne vorbește cu un zâmbet larg despre „bucuria de a lăuda pe Domnul prin muzică

și despre dorința tinerilor de a cunoaște mai mult despre Domnul. Iată ce am văzut la venirea mea aici, la Loma Linda, și ce am apreciat la membrii adunării române”, spune ea cu multă plăcere.

„Slăvit să fie Dumnezeu prin Isus, Domnul vieții, și prin Duhul Său, prin care se fac minuni”, ne spune Daniel Dobrică. „Ani de-a rândul, frații români au nutrit în inimă gândul de a avea o casă de rugăciune, dar nu și-au putut ajunge ținta datorită unor diverse și mari probleme. Ținta a fost în cele din urmă atinsă prin rugăciune, credință și har. Altfel nu se putea.”

Comunitatea din Loma Linda

Pastorul Norbert Cristea, care este prezbiter al bisericii noastre de aici, privește cu nostalgie la primele lui zile ca emigrant în America și în Loma Linda. „Pentru prima perioadă”, ne spune el, „comunitatea română din Loma Linda a fost pentru mine și soția mea ceea ce a transformat America în ‘acasă’. De la mobilă până la informații de tot felul, ei ne-au dat de toate cu generozitate.” Apoi el povestește cu pasiune despre bucuria, hrana sufletească și atmosfera cerească cu care este binecuvântat aici, între frați. Și el continuă: „Aici se ascunde sufletul bisericii române din Loma Linda”.

Lidia Andea duce la reparat aparatul de copiat casete. Omul de la recepție o întreabă: „Câte casete ai copiat cu acest aparat?” Ea răspunde: „Între 15.000 și 20.000. Meșterul reparator rămâne

fără cuvânt. „E vorba de vreo minune”, spune el.

Paul Penescu, omul de sunet, e cel care a început și înregistrările audio și a trimis casete în toată lumea. Acum are mulți ucenici. Mimi Danciu trimite casete în Japonia, Australia și în toată Europa. Petre Popa se ocupă de Teleorman. Alex Cătinean răspunde de casetele video. Gabriela Rădoiaș ne-a învățat părtașia creștină. Pastorul Titus Cazan, gata oricând de slujbă, e nelipsit de la Școala de Sabat și de la grupa pe care o instruieste.

Beniamin Zăbavă slujește ca președinte al Școlii de Sabat.

Valerian Buducea lucrează în schimburi prelungite la Adventintervizion. Sam Szabo ca prim-diacon, iar soția lui, ca primă-diaconasă. Tinerii se bucură de conducerea lui Mihai Zgonea, iar secretariatul e slujit de Ionel Gemănar. În fiecare Sabat și duminică, la ora două după-amiază, grupa de evangheliști colportori, condusă de Natalia Bancea, pornește să distribuie sute de cărți, reviste și broșuri. Tocmai le-a venit în ajutor Vasile din Florida și lucrurile merg bine. Mihai și Tili Manea și, recent, fiul lor, Ciprian, nu au nici o „nemotivată” de la adunare. Sabatul trecut l-am avut pe Benone Burtescu, mereu cu ochii pe noi la computer și care cu greu lipsește din vreun program muzical, prin poeziile lui. Nea Petrică (Petre Gheorghe) ne așteaptă la ușa adunării, în fiecare vineri seara, cu foaia lui

legată de semnele sfârșitului. Anemarie Zgonea, Cristina Tudose și Cornelia Toma sunt mamele de Sabat ale copiilor noștri. Monica Butoi lucrează ca soție de pastor-evangelist, mamă, studentă, coristă și, de curând, chemată să lucreze ca învățătoare la o academie adventistă din zonă. Fiecare trimite materiale la ai lui și în locul de naștere. Nu e vorba de nici un drept de autor. Copierea casetelor este liberă și recomandată. Prețurile sunt minime, doar cât să ne acopere cheltuielile pentru materiale noi.

Adrian Dumitrescu a venit ca dirijor al corului și, împreună cu Lucian Ghioaldă, fac treabă bună. Îi curtează cei de la TV Loma Linda și sunt punctul de atracție al permanenților noștri oaspeți vorbitori doar de limbă engleză. Și, vorba lui Pavel, nu mi-ar ajunge timpul să vorbesc de constructori, de scrisori, de adunările noastre de rugăciune, de coriști, coruri și programe muzicale, de colecte, de curățenie și ordine, de conferințe și de mese frățesti și de minunile lui Dumnezeu care se fac în mijlocul nostru ca răspuns la rugăciuni.

Odată ne-am rugat pentru niște ostatici din Rusia și am avut bucuria să aflăm că au fost eliberați chiar în timp ce ne rugam noi aici, alături de alții din lumea întreagă. Și când mă gândesc cât de amărât îmi era sufletul la venirea mea din lanurile Teleormanului, Aradului, Bucureștiului, Timișoarei etc., aici, în deșertul Californiei! Cum mai puneam la îndoială călăuzirea mâinii celei bune a Dumnezeului nostru! Mai târziu mi-a fost rușine și mi-am cerut iertare de la Domnul. Ne pregătim să mărim adunarea cu 12 metri. De asemenea, pregătim un program de cumpărare și distribuire de carte în diferite localități din România și ne așteaptă două evanghelizări majore – una în Rusia și una în China. Cred că am uitat unde mai suntem. Sunt mulți și multe pe care nu le-am mai putut aminti aici. Să fiu iertat, vă rog. Cea mai mare parte a lucrurilor pe care le avem de spus le rezerv pentru Noul Pământ.

CEA MAI BUNĂ INVESTIȚIE

LUMEA CONTEMPORANĂ

Mica noastră lume este cartea de studiu a universului. Scopul minunat al harului lui Dumnezeu, misterul iubirii răscumpărătoare. Este subiectul pe care îngerii doresc să-l cunoască și care va fi studiul lor de-a lungul veacurilor nesfârșite.

Însă această lume mică este și o lume a controverselor, sfâșiată de crize generate de noile realizări și cuprinsă de durerile nașterii unei ere noi.

Îmbrățișând gândirea naturalistă modernă, lumea contemporană se îndepărtează tot mai mult de Dumnezeu, abandonând Logosul divin ca sursă de revelație supranaturală.

Accentul pus pe schimbare și progres aduce în centrul atenției omul și ingeniozitatea sa creativă.

Secularismul alimentează o nouă conștiință de sine, care îl separă pe om de Dumnezeu.

Tehnologia i-a permis omului modern să reamenajeze mediul înconjurător, astfel încât să-i servească noilor interese, „nesocotind natura cu legile ei. Mass-media a devenit atât de puternică, încât influențează gândirea, conștiința și voința generației noastre, alimentând o înțelegere greșită a realității, accentuând simțământul de nesiguranță, creând confuzie și conducând la relativism.

Separarea preocupării rațiunii și vieții de revelația lui Dumnezeu, ca sursă și autoritate a adevărului, a aruncat lumea contemporană în pragul nihilismului.

Omul secularizat, pentru a scăpa de nihilism și de lipsa valorii personale pe care le implică naturalismul, își investește viața în valori pe care naturalismul nu le poate susține.

Lumea contemporană, secătuită de materialism, are aceleași șanse pentru noaptea nihilismului ca și pentru o eră numită de creștini *era credinței*.

Tendențele actuale sunt orientate spre globalism, ceea ce ar putea însemna o familie globală cu o identitate globală, cu o gândire globală, acceptând o ordine morală globală, ce va impune o autoritate globală și, în final, o religie globală.

Tânără generație este atrasă tot mai mult de comunicarea nonverbală și de lumea extrasenzorială.

Cu televiziunea în frunte, mass-media adâncește și mai mult criza adevăr-cuvânt, suprimând cuvântul cu imaginea și mărinind prăpastia dintre cuvânt și realitate.

Pe fondul golirii spirituale, omenirea se îndreaptă spre supranatural, extrasenzorial, ajungând pe pragul unei înnoiri filozofice, al unei noi *iluminări* a omului. În aceste condiții, care poate fi *cea mai bună intenție*?

CERINȚE ACTUALE

Interesul față de spiritual, sfințenie, conștiință și adevăr este, în cele din urmă, centrul în jurul căruia gravitează stabilitatea și supraviețuirea oricărei societăți.

Ioan Stinghe

*secretar,
Asociația Pastorală,
Uniunea Română*

Rolul de conducător al **bisericii rămășiței** constă în confruntarea omului modern cu concepția despre adevăr, lume și viață, revelată prin Cuvântul întrupat al Bibliei.

„Nevoia cea mai mare pe care o are lumea este aceea de bărbați, bărbați care să nu se lase cumpărați sau vânduți, bărbați care să fie cinstiți și credincioși în adâncul sufletului lor, bărbați care să nu se teamă să spună păcatului pe nume, bărbați a căror conștiință este la fel de bine orientată către datorie, precum este acul busolei către pol, bărbați care vor lua poziție neclintită către adevăr, chiar dacă s-ar prăbuși cerurile.” (Ellen White, *Educație*, ed. 2001, p. 43-44)

Lumea în care trăim este foarte complexă și în continuă schimbare, însă este obiectul griji și atenției lui Dumnezeu.

Copleșiți de valoarea timpului și a lucrării încredințate de Stăpânul universului slujitorilor Evan-

gheliei, suntem somați să acordăm o atenție deosebită noilor generații.

„Tinerii de azi reprezintă viitorul societății. Ei sunt viitorii profesori, judecatori, oameni de stat și conducători. Ei vor decide destinele națiunii.

Așadar, cât de importantă este misiunea acelor care se ocupă de formarea caracterelor și care influențează viețile celor ce aparțin generației viitoare!” (E. G. White, *Minte, caracter, personalitate*, p.12)

APLICAȚII POSIBILE

Cuvântul lui Dumnezeu este cel mai eficient agent al schimbării în viața noastră. Atunci când sunt antrenați în studiul Bibliei pentru diferite scopuri, copiii și tinerii sunt modelați și schimbați.

Astfel, o ocazie numită „Convenția copiilor predicatori” poate oferi posibilitatea copiilor talentați pentru descoperirea, afirmarea și formarea lor. Aceasta poate fi o **bună investiție**. În vechime, școlile profeților s-au dovedit a fi

mijloacele cele mai încununate de succes pentru cultivarea noilor generații.

Astăzi „Clasa preseminală” se poate extinde, pentru a oferi un cadru potrivit în vederea formării tinerilor pentru viață. Și aceasta poate fi o investiție bună.

În ultimii zece ani, comunitățile noastre au primit destul de mulți membri noi. Primii ani din viața nouă sunt foarte importanți pentru consolidarea lor în credință: o **tabără de vară** pentru cei nou-veniți și familiile lor poate fi un cadru optim pentru creșterea lor spirituală și pentru consolidarea relațiilor, desigur, pentru cea mai bună investiție.

Când S-a înălțat la cer, Domnul Isus Hristos a ales ca viitorul lucrării Sale să depindă de acel grup de oameni care-L priveau uimiți. Însă El era sigur că lucrarea Sa va fi încheiată cu succes, deoarece a făcut „cea mai bună investiție”.

„Cea mai bună investiție” a avut ca rezultat imediat „consolidarea” ucenicilor într-un grup compact, unit.

Aceasta a constituit condiția fundamentală în lansarea lucrării de proclamare a Evangheliei.

Astăzi, cerul privește la lumea ce așteaptă răspunsul la rugăciunea Domnului Hristos, din Ioan 17,21:

„Mă rog ca toți să fie una cum Tu, Tată, ești în Mine și Eu în Tine; ca și ei să fie una în Noi; pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis.”

Trăim în timpul și împrejurările în care această rugă își va găsi răspunsul în viața și experiența noastră pastorală și, implicit, în viața bisericii lui Dumnezeu.

„Cea mai bună investiție” are ca rezultat final încheierea lucrării de proclamare a Evangheliei (Mat. 14,14) și revenirea în glorie a Mântuitorului (Apoc. 22,20).

Răspunsul nostru este: „Amin! Vino, Doamne Isuse!”

In vazia

f
u
r
n
i
c
i
l
o
r

Mirela deschise ușa dormitorului, aprinse lumina și scoase un țipăt. Pe hol se auziră pașii grăbiți ai părinților.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat mama. De ce ai țipat? Ne-am speriat foarte tare.

– Uite, zise Mirela tremurând, arătând cu degetul spre șifonier. Uite acolo – sunt cu sutele!

– Mai degrabă milioane, a spus sora ei, Sanda. Ți-am spus să nu pui acadeaua începută în sertar. Furnicilor le plac dulciurile foarte mult.

– De unde știau că este acolo? s-a înfiorat Mirela, fixând cu privirea convoiul lung de furnicuțe negre.

Acestea mărșăluiau ritmic, asemenea unei armate de soldați, dinspre sertar până în colțul camerei și înapoi. Șirul nu era întrerupt nicăieri și armata furnicilor nu făcea nici o oprire în acest marș de du-te-vino.

– Da, Sanda, ai dreptate, a spus mama. Mirela, este uimitor cum pot insectele să găsească diverse lucruri, folosindu-se numai de miros. Însă trebuie să scăpăm de ele. Vom scoate sertarul, vom arunca acadeaua și vom avea grijă să nu mai rămână nici o furnică.

În timp ce fetele curățau sertarul, tata a căutat un spray insecticid și a distrus armata de furnici. Seara, Mirela a spus:

– Urâsc furnicile!

– Ele nu fac decât să-și îndeplinească menirea, a observat tata. Sunt foarte sărăcuțicioase și putem învăța multe de la ele. De exemplu, își adună hrana în timpul recoltei ca să aibă ce mânca iarna. În fiecare primăvară, matca își părăsește vechiul cuib și își alege un alt loc unde să poată forma o nouă colonie. Ea își sapă o mică vizuină și rămâne singură acolo până când puii eclozează. Apoi face curățenie și se îngrijește de ei. Curând, noile furnicuțe sunt trimise afară să caute hrană. Noua colonie devine din ce în ce mai organizată. Se extinde rapid cu alte cămăruțe, așa cum avem și noi în casă. Matca doar depune ouăle; în rest, celelalte furnici fac toată munca. Peste patru-cinci ani, colonia va fi suficient de mare pentru ca din ea să plece furnici care să întemeieze alte colonii.

– Ce interesant! a observat mama. Furnicile trăiesc în toată lumea. Cercetătorii spun că numărul de furnici este mai mare decât numărul care însumează celelalte creaturi – deși nu pot să-mi dau seama cum au ajuns la această concluzie.

Tata a completat:

– Fetelor, știți că există și furnici-soldat, care luptă în cazul în care colonia este atacată? Mai sunt și furnici-tâmplar și furnici lăptărese, care strâng de la păduchii de plantă un fel de suc dulce. Furnicile agricole culeg semințe și le înmagazinează sub pământ.

– Ooo! s-au mirat fetele. Nu știam atâtea despre furnici.

– Ascultați ce a scris despre furnici împăratul Solomon, cel mai înțelept om care a trăit vreodată, a spus tata.

Deschizându-și Biblia, a citit din Proverbe 6,6-8: „Du-te la furnică, leneșule; uită-te cu băgare de seamă la căile ei și înțelepțește-te! Ea n-are nici căpetenie, nici priveghetor, nici stăpân; totuși își pregătește hrana vara și strânge de ale mâncării în timpul secerișului.” Tata a mai spus:

– Cred că Solomon a studiat îndelung furnicile și le-a admirat. În Proverbe 30,25, a scris din nou: „Furnicile, care nu sunt un popor tare... își pregătesc hrana vara”.

– Mi se pare că avem multe de învățat de la furnici, a intervenit mama. Ele nu trăiesc doar pentru sine, ci pentru binele tuturor suratelor lor. Adună hrana și o depozitează, pentru ca nici una să nu sufere de foame când vine iarna. Iar, dacă una dintre ele cade sau se rănește, celelalte îi sar în ajutor. Însă asta nu schimbă faptul că nu îmi place să le am în casă! a subliniat mama. Așa că, vă rog, fetele mele, aveți grijă să nu mai lăsați dulciuri prin cameră.

Traducere de Oana Pascu

Edna May Olsen

Adventist Review,
2003

Ora familiei

Discutați de ce credeți că a făcut Dumnezeu furnicile. Căutați într-o enciclopedie mai multe informații despre furnici.

Cântați imnul nr. 162 din *Imnuri creștine*.

Învățătoarea-elevă

Evanghelistul Cserei Andras s-a gândit ca, în luna decembrie 2003, numită luna cadourilor, să își extindă activitatea evanghelistică în localitatea Gălești, învecinată cu Sânvăsâi, județul Mureș, pentru a oferi „cadoul” de care toți oamenii au nevoie: *speranță prin Isus Hristos.*

Înarmat cu pliante din cadrul programului „Semănat un miliard”, le oferea personal și recomanda în mod special seminarul biblic „Există speranță”. În general, era bine primit și știa că vor fi persoane interesate, care vor parcurge seminarul. Ajuns în fața casei d-nei Ella Hockbauer, avea simțăminte contradictorii. Doamna era o persoană cu o educație aleasă; a lucrat mult timp ca învățătoare, actualmente fiind educatoare, însă se știa că a avut probleme mari cu alcoolul – cu câțiva ani în urmă a urmat o cură de dezintoxicare. Oare avea să fie interesată de lucrurile spirituale?

Pentru că și-a propus să nu ocolească nici măcar o casă, fratele a intrat. Și-a dat seama că ceva tragic a avut loc nu demult – doamna purta doliu și era tare abătută. Soțul îi murise cu mai puțin de o lună în urmă și era zdrobită sufletește. A fost deosebit de interesată atunci când i s-a vorbit despre speranță, adevărata speranță, și a solicitat seminarul „Există speranță”.

Primele două studii le-a pregătit ca o... elevă silitoare și conștiincioasă, iar răspunsurile sau chiar întrebările pe care le avea dovedeau o totală acceptare a Cuvântului lui Dumnezeu. Încântată că descoperea dragostea neasemuită a lui Dumnezeu,

și-a exprimat dorința de a participa la închinare, în Sabat, la noua biserică din Sânvăsâi. Duhul lui Dumnezeu a lucrat în mod atât de evident, încât, la sfârșitul predicii, a întrebat: „Când aș putea fi botezată?”

Între timp, a parcurs cursul de renunțare la fumat și a ajuns biruitoare, prin harul divin. Este așa de fericită! Se pregătește și așteaptă cu nerăbdare clipa încheierii legământului cu Cel care este izvorul *speranței și al mângâierii.*

Iacob Pop

secretar, Conferința
Transilvania de Sud

Convenția de Educație

Brașov-Stupini, 5-8 aprilie 2004

În perioada 5-8 aprilie 2004, se va desfășura o nouă Convenție de Educație la Brașov-Stupini. Luni după-amiază, începând cu ora 14, vor avea loc înscrierile și cazarea participanților, iar după cină, la ora 19, va avea loc deschiderea lucrărilor convenției.

Seminariile convenției vor fi susținute de dr. Victor Korniejczuc și dr. Raquel Korniejczuc, profesori la Universitatea Montemorelos din Mexic, în zilele de 6 și 7 aprilie, iar joi, 8 aprilie, până la ora 13, vor fi întâlniri pe specialități didactice.

Numărul de locuri pentru cazare este de până la 150 de persoane în camere cu 3 paturi. Numărul de locuri fiind limitat, cazarea se va face în funcție de ordinea înscrierii.

Înscrierea se va face direct la Uniune, în urma depunerii unei taxe de înscriere de 50.000 lei în contul:

„Uniunea de Conferințe”, cont nr. 2511.1.160.1 ROL BCR Sector 3, București, bd. Decebal, nr. 11, bloc S 14, sector 3 (pentru Convenția de Educație).

Vă rugăm să păstrați recipisa depunerii taxei de înscriere în contul Uniunii. Aceasta va trebui să fie prezentată la Stupini pe 5 aprilie, pentru clarificarea oricărei neconcordanțe în listele de înscriere.

În privința cheltuielilor legate de participarea la convenție, Uniunea și Conferințele vor susține integral masa și cazarea, fiecare participant urmând să-și achite costurile călătoriei și taxa de înscriere menționată mai sus.

Pe lângă subiectele propuse de organizatori, pe care le vom anunța ulterior, așteptăm și propuneri din partea participanților. Planul este ca accentul să fie pus pe aspecte teoretice și mai ales practice, legate direct de activitatea la clasă, dr. Raquel Korniejczuc fiind specialistă în integrarea credinței în predare, iar dr. Victor Korniejczuc, în psihologia educației.

*Gheorghe Modoran, director,
Departament Educație, Uniunea Română*

O jertfă plăcută

Pe data de 17 ianuarie 2004, în Comunitatea Foișor din București a fost prezent Corul veteranilor, dirijat de fratele Gabriel Vasilescu. În acel Sabat am gustat dintr-o atmosferă de închinare pe care mulți o credeau de mult apusă printre mii de amintiri. Cântecul și versurile au fost prezentate cu mult entuziasm, astfel încât au reușit să inspire în inimile ascultătorilor dorul de cer. Dragostea neobosită pentru Dumnezeu lor de-o viață a fost cea care a transformat durerile lor, știute de prea puțini, în pași din ce în ce mai aproape de întâlni-

rea cu Tatăl ceresc. Lauda lor a devenit lauda ascultătorilor, ca o jertfă plăcută înaintea Domnului.

A consemnat Alina Dorcea

Zile speciale de rugăciune

Biserica din Crăciunești, județul Mureș, a fost gazda unei întâlniri speciale. Din partea Uniunii au fost prezenți fratele Adrian Bocăneanu, președintele Uniunii, fratele Lazăr Forrai și fratele Viorel Dima, care face parte dintr-un mic grup de lucru pentru problemele rromilor. Au participat și frații din conducerea Conferinței Transilvania de Sud, fratele Erno Szasz, președintele Conferinței Transilvania de Nord, fratele Beniamin Zeiler din Conferința Banat și pastorii din apropiere care au în districtele lor un număr mai mare de frații gabori.

După serviciul divin, al cărui mesaj principal i-a încurajat pe participanți să înainteze permanent în umbră cu Dumnezeu și înălțarea vieții de credință, a avut loc o întâlnire pentru discutarea problemelor specifice. Frații Emilian Niculescu și Erno Szasz au vorbit, în introducere, despre domenii în care credincioșii gabori și-au păstrat trăsăturile tradiționale admirabile (legăturile strânse de familie, respectul față de bătrâni, iubirea față de copii, importanța cu care este tratată o promisiune, ospitalitatea, respectul față de Casa Domnului și bucuria de a fi adventiști) sau au făcut progrese impresionante, lăsând în urmă tradiții nepotrivite pentru un creștin adventist (cum erau așa-numitele „juruințe”). În continuare, fratele Viorel Dima a tratat una dintre problemele cele mai spinoase ale acestui grup etnic important, și anume practica adânc înrădăcinată a căsătoriilor aranjate de familii și consumate la vârste foarte mici (între 12 și 15 ani), complet inacceptabile din punct de vedere biblic și legal.

Prezentarea, care cere schimbări radicale ale relațiilor sociale și economice ale membrilor acestui grup etnic, a reafirmat principiile de bază pentru căsătoria creștină: libertatea de alegere, locul fundamental al iubirii reciproce, responsabilitatea pentru binele fizic, emoțional și spiritual al celor care se căsătoresc, respectul pentru legislația țării, care stabilește vârstele minime etc. Răspunsul a fost pozitiv, manifestându-se dorința vie de a instaura o nouă conduită în această privință. Conștienți de complexitatea și dificultatea schimbărilor necesare, unii dintre cei prezenți au recomandat un timp de rugăciune și post pentru a consolida convingerile corecte și pentru a primi sprijin de la Dumnezeu. S-a convenit ca următoarele trei Sabate să fie puse de o parte cu acest scop de către credincioșii adventiști gabori. Cei care doresc să-i susțină în acest efort spiritual major sunt invitați să li se alăture.

Adrian Bocăneanu / AARC

Am fost flămând...

Putini dintre noi pot spune că au suferit de foame, dar Isus ne vorbește aici în numele miilor și milioanele din jurul nostru care nu mai știu de mult – dacă au știu vreodată – cum este să se ducă la culcare cu stomacul plin. Și sunt aproape sigur că mulți dintre noi, creștinii de azi, nu suntem încântați de faptul că Domnul face din răspunsul nostru față de flămânzi criteriul decisiv la judecată. Cunoscând din timp criteriul și fiind siguri că nu este de așteptat nici o schimbare, n-ar fi bine să trecem la acțiune?

Isus ne este exemplu

Până la vârsta de treizeci de ani, Isus a muncit cu hărnicie, împărțindu-Și hrana modestă cu cei necăjiți. În cel puțin două rânduri a hrănit mari mulțimi de oameni. Într-un gest plin de delicatețe Îl vedem, la câteva zile după înviere, pregătind El Însuși o masă de dimineață pentru ucenicii Săi obosiți și derutați după o noapte nedormită și neproductivă.

Biserica apostolică era organizată așa încât slujirea la mese să fie făcută de oameni „vorbiți de bine, plini de Duhul Sfânt și de înțelepciune” (Fapte 6,2-3). În timpul foametei din Ierusalim (socotită destul de importantă încât să prilejuiască o profeție,

ca în vremurile Vechiului Testament), bisericile au colectat alimente și alte ajutoare și au însărcinat pe Pavel și pe Barnaba să le transporte (Fapte 11,27-30).

În primele secole, biserica a continuat să poarte de grijă de cei înfometați. Eusebiu scria: „Alți creștini adunau în întreaga cetate pe cei care sufereau de foame și împărțeau pâine la toți. Lucrul acesta a ajuns cunoscut și oamenii laudau pe Dumnezeu creștinilor, recunoscând că aceștia erau singurii oameni evlavioși și temători de Dumnezeu, pentru că arătau lucrul acesta prin faptele lor.” Chiar Iulian, ultimul dintre împărații păgâni, spunea: „Acești galileeni, care nu respectă pe zei, dau să mănânce nu numai săracilor lor, ci și săracilor noștri”.

Și Biserica Adventistă are o lungă tradiție în această privință. În țara noastră, pionierii adventiști au educat familiile să-și asigure un belșug de hrană sănătoasă și să împlinească nevoile celor lipsiți. În copilărie, locuind aproape de spital, am mers de zeci de ori să duc mâncare pregătită de mama atât pacienților adventiști, cât și celor neadventiști.

Este din nou nevoie de mâini darnice

Schimbările rapide din ultimii ani ne-au ridicat foarte mult pretențiile, așa că nu rămâne prea mult pentru hrana săracilor. Prea mult se cheltuiește pe pseudoalimente – hrana este mai puțin privită ca împlinire a unor nevoi de bază și capătă mai mult un rol simbolic, ca semn al emancipării economice și al pătrunderii în lumea bună (occidentală). Tendința spre acumulare și neglijarea nevoilor celorlalți merg împreună.

Alții, ce-i drept mai puțini, devin foarte preocupați de calitatea și mai ales de puritatea hranei lor. Alegerea și pregătirea alimentelor ocupă un loc central și consumă resurse însemnate. Oricât de laudabilă în sine, grija pentru hrana proprie este legitimă numai în măsura în care este echilibrată de grija pentru cei care nu au nici un fel de hrană. Atenția dată persoanei proprii se justifică printr-o servire mai eficientă a celorlalți. „Căci Fiul omului n-a

Adrian Bocăneanu
președinte,
Uniunea Română

Cantina nevoiașilor – Piatra-Neamț

În toamna anului 2000, Biserica Adventistă din Piatra-Neamț a inițiat un nou proiect misionar, intitulat „Dați-le voi să mănânce”. Împreună cu Serviciul Protecției Sociale din cadrul primăriei locale, s-au identificat un număr de 15 persoane, iar cantina mobilă avea să ofere, la domiciliul fiecărui nevoiaș, o masă pe săptămână. Rând pe rând, surorile și frații din Piatra-Neamț și-au împărțit pâinea cu cei în nevoie, timp de 2 ani.

Dar sosise timpul ca acest proiect să treacă într-o nouă fază. La inițiativa unui frate inimos, acest proiect se dezvoltă considerabil. După o investiție sufletească și financiară substanțială, astăzi, la Piatra-Neamț, există o cantină special amenajată la biserică, unde 30 de persoane sunt hrănite, de luni până vineri, cu o masă compusă din două feluri de mâncare și desert. Condițiile sunt la cel mai înalt nivel.

Supa săracului – Cernica

ADRA în colaborare cu Institutul Teologic Adventist, a desfășurat, în perioada noiembrie 2002 – februarie 2003, în localitatea Cernica, jud. Ilfov, un proiect social intitulat „Supa săracului”.

În cadrul acestui proiect, care a avut un buget de aproximativ 17.000 \$, au fost implicați studenți ai secției de Asistență socială din cadrul ITA, personal angajat al cantinei și lucrători ADRA. În esență, proiectul a constatat din asigurarea mesei de prânz, care a fost compusă din două feluri de mâncare și desert, zilnic, la aproximativ 110 persoane, locuitori ai comunei Cernica, în perioada amintită mai sus. Este de menționat implicarea Primăriei Cernica prin asigurarea spațiului de servire, a unor utilități și punerea la dispoziția organizatorilor a bazei de date pentru identificarea persoanelor care în mod real au avut nevoie de ajutor.

Desfășurarea anchetelor sociale a fost asigurată de către studenți asistați de profesori ai ITA și cu sprijinul responsabililor din Primăria Cernica.

Proiectul acesta este primul dintr-o serie de alte inițiative sociale ale ITA plănuită în colaborare cu diferite instituții.

venit să I se slujească, ci El să slujească, și să-Și dea viața răscumpărare pentru mulți!” (Marcu 10,45).

Secretul sănătății ține mai puțin de puritatea hranei proprii și mai mult de bucuria slujirii: „Împarte-ți pâinea cu cel flămând... și nu întoarce spatele semenului tău. Atunci lumina ta va răsări ca zorile, și vindecarea ta va încolți repede” (Is. 58,7,8).

Mă întreb dacă nu cumva am trecut pe lângă adevărata reformă a dietei. Aceasta înseamnă educarea gustului, a deprinderilor și a întregului stil de viață, încât să împlinim nevoile de bază ale corpului nostru, pentru a avea mijloace, timp și energie să servim pe semenii noștri. Îmi place să cred că, dacă aceasta ar fi fost motivația, am fi avut mai puțin legalism arogant și, de asemenea, mai puține proteste că ni se interzice tot ce este mai bun. Am fi găsit un obiectiv superior și am fi măsurat astăzi reușita programului adventist de viață prin ani mai mulți adăugați vieții semenilor, nu vieții noastre (care oricum avem darul vieții veșnice).

Există speranță

Pe lângă reactivarea practicii ospitalității creștine, sunt foarte încurajat să observ o varietate de inițiative – tineri care merg la spital la pacienți nevizitați de nimeni, comunități care colectează în mod regulat hrană pentru nevoiași din afara bisericii, cantine de ajutor social organizate de biserici (câteva exemple pe pagina alăturată). *Fiecare poate face ceva.* Un copil duce zilnic un sandwich colegului său de bancă a cărui mamă este bolnavă de cancer. O soră fără resurse merge o dată pe săptămână la o vecină cu mulți copii să-i gătească și să o elibereze de această grijă. În cel mai rău caz, cineva dăruiește chiar masa sa cuiva mai lipsit decât el. Câteva familii se asociază și pregătesc toamna provizii pentru o familie de bătrâni. Un patron adventist asigură o masă caldă angajaților săi. O biserică mai mare organizează o cantină socială. *Regularitate.* Pentru ca o persoană care trece printr-o criză să își revină adesea, este necesară asigurarea hranei pentru o perioadă mai lungă. *Căldură și demnitate.* Se aplică și în acest caz cuvintele înțeleptului: „Mai bine o bucată de pâine uscată, cu pace.... Mai bine un prânz de verdețuri, și dragoste...” (Prov. 17,1; 15,17). *Participare.* Domnul Hristos a dat multe exemple de acest fel: a acceptat pachețelul unui băiat ca să hră-

nească pe cei cinci mii, iar femeia de la fântâna lui Iacov a dăruit apă și a primit mântuire. *Educare.* După ce am ajutat în mod concret, putem să și instruiem pe cel sărac pentru muncă și dezvoltare: „Ogorul pe care-l desțelenește cel sărac dă o hrană îmbelșugată” (Prov. 13,23).

Fără îndoială că nimic nu se poate face fără muncă – dar munca pentru ceilalți își găsește singură răsplata. Poetul indian Tagore spunea: „Am adormit și am visat că viața este bucurie. M-am trezit și am văzut că viața este slujire. M-am apucat de treabă și, iată, slujirea era bucurie.” Iar iubitul nostru George Enescu adaugă: „Muncește pentru plăcerea de a munci și vei suferi mai puțin de nepriceperea și indiferența lumii.”

Dacă dorim cu adevărat să slujim – și am încrederea că da – nu există domeniu mai bun cu care să începem. Nu degeaba hrănirea celor flămânzi apare aproape întotdeauna la începutul listei acțiunilor de slujire. Cu aceasta nu deranjăm pe nimeni, nu declanșăm conflicte sau polemici, nu trebuie să ne luptăm cu nepăsarea societății, ineficiența autorităților sau corupția. Este serviciul cel mai simplu și cel mai direct. Între timp ne vom exersa și ne vom oțeli pentru treburile mai grele care ne așteaptă. Despre acestea, luna viitoare.

Cantina săracului – Costești

Biserica Adventistă din localitatea Costești, județul Botoșani, este masă și casă pentru un număr de copii în fiecare duminică, la ora 13. Proiectul social, destinat doar copiilor defavorizați din localitate, a demarat cu doi ani în urmă, când biserica a primit din partea Conferinței Moldova 2.000.000 de lei, cu care au achiziționat vesela și tacâmurile. Un an de zile proiectul a fost susținut din resurse proprii și, chiar atunci când totul părea să se destrame datorită lipsei de fonduri, Dumnezeu, în providența Sa, intervenea fie prin ajutorul fraților din Botoșani, fie prin pastorul local, Dorel Neacșu. Din 2002 până în prezent, numărul de copii a variat între 15, 17, 20 și chiar până la 34. Actualmente vin 30 de copii, duminică de duminică, proiectul fiind sponsorizat și de către frații români care lucrează în Spania. O dată cu venirea iernii, la sfârșitul anului 2003, copiilor li s-a mai făcut o bucurie, și anume au fost îmbrăcați din cap până în picioare cu ajutorul unei donații făcute de un frate care lucrează în Spania. Primăria și unii oameni din sat au apreciat inițiativa bisericii locale de a hrăni copiii cei mai nevoiași din sat, știind că o masă caldă, fie ea și o dată pe săptămână, este mare lucru.

Te uiți în jur. Toți
caută un reper.
Tu îl cunoști.
Reperul tău este
DUMNEZEU.
Ajută-i și pe ceilalți
să ÎL găsească!

revista ta
revista ta
revista ta

Ceilalți au nevoie de tine!

REVISTA TA se distribuie gratuit. Donații se primesc în contul Asociației Sola Scriptura nr. 2511.1 - 12368.1/ROL BCR sector 3, București, cu mențiunea – pentru REVISTA TA